Carpatica - revistă literar-artistică, trimestrială,
a filialei Argeş a Ligii Scriitorilor din România şi de Expresie Română de Pretutindeni,
editată în colaborare cu Centrul Cultural-Piteşti.



CENTRUL CULTURAL PITEŞTI

Numărul de faţă al revistei a fost tipărit cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Echipa redacţională

Abonamentele sau **sponsorizările** se pot face în contul nr. 01205N86824, deschis la Banca Transilvania, sucursala Piteşti. Titular de cont: Asociaţia Liga Scriitorilor Argeş. CIF 25696669.

Tiparul executat la ARGEŞUL S.A. **ISSN 2285-1534**

Pentru corespondenţă şi publicitate:
carpatica.lsarges@yahoo.fr

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ **ligascriitorilordinarges.wordpress.com**

Simfonia a trecut. Lalelele, nu.





Pledoarie pro domo

Cu vreo trei ani în urmă, un coleg ne-a adus vestea că dorinţa noastră, a celor din LSR, de a primi indemnizaţie la pensie, în calitate de creatori, are baza legală pentru a se materializa.

Sub imboldul flamboiantului nostru preşedinte am şi trecut la fapte, solicitând punerea în drepturi a celor ajunşi la acest stadiu al vieţii sociale. Şi, de atunci, o ţinem tot aşa! Într-un veritabil ping-pong cu entităţile administrative ale statului. Partidă ce pare a se eterniza.

Există o metodologie, în aparenţă simplă, ce trebuie respectată pentru a obţine această recunoaştere. Că suntem o asociaţie de "utilitate publică". Sintagmă ce nu îşi găseşte locul în legea sus-menţionată. În schimb, la noi, fiecare lege este "dublată" de faimoasele "Norme de aplicare". Cele care au dus, probabil, la apariţia celebrului banc, conform căruia "legea este o barieră...". Continuarea sunt convins că o ştie toată lumea. Ei bine, în aceste "Norme", nu există frază care să nu facă referire la "utilitate publică"! Fără măcar să precizeze în ce constă.

Nu vă vom pune răbdarea la încercare etalând schimburile de mesaje cu autorităţile abilitate ale statului, Secretariatul General al Guvernului (S.G.G.), şi Ministerul Culturii, în atingerea scopului precizat mai înainte.

Redăm doar explicaţia răspunsului negativ, dată de Ministerul Culturii: nu îndeplinim condiţia de-a avea "***personal angajat cu carte de muncă"!?*** Fără a ne preciza câte persoane, şi ce atribuţii trebuie să aibă.

Aşa este, nu avem asemenea personal. Dar prevederea ni se pare mai mult decât absurdă. La 16 membri, creatori de literatură, de ce ar fi nevoie să "avem personal angajat cu carte de muncă"? Să ne înveţe cum să scriem? Sau, poate, ce să scriem? Să ţină evidenţa unor activităţi, care oricum nu au caracter patrimonial? Putem crede orice, în lipsa oricărei lămuriri. Cu atât mai mult cu cât toată activitatea noastră este bazată pe voluntariat, şi nu este deloc lucrativă.

Evident, a urmat un nou retur în terenul S.G.G., cu textul: ...Vă suntem recunoscători dacă în calitate de organism al Guvernului ne veţi indica la ce sunt necesari aceşti "angajaţi cu carte de muncă", nemembri ai filialei, ***care este utilitatea publică a acestora?*** **C**u atât mai mult cu cât, prin mesajul ce ni l-aţi trimis, spuneţi, simplu şi clar, un fapt absolut firesc şi normal:

"În sensul prezentei Ordonanţe *(OG 26/2000)*, ***prin utilitate publică se înţelege orice activitate care se desfăşoară în domenii de interes public general sau al unor colectivităţi*"**.** Subliniem: o spune chiar S.G.G.**!!**

Răspunsul a venit cu promoptitudine, indicându-ne, încă o dată, doar documentele ce trebuiau să alcătuiască dosarul. Ceea ce făcuserăm deja de trei ori!

Schimbul de mesaje a continuat cu insistenţa noastră de a afla câţi oameni trebuie să angajăm, şi, foarte important, cu ce atribuţii.

În sfârşit, un *e-mail* "lămuritor": "...S.G.G. *nu este competentă să ofere consultaţii juridice sau interpretări cu caracter general-obligatoriu ale actelor normative în vigoare, care să poată fi invocate în faţa instanţelor judecătoreşti sau autorităţilor administrative.* ***Singurele instituţii care pot interpreta dispoziţiile legale în vigoare sunt instanţele judecătoreşti,...*** " Din câte înţelegem, aceasta pare a fi singura soluţie pentru a pune capăt „jocului".

Indiferent de rezultatul final, nedumerirea continuă să rămână valabilă: la ce ar fi utile aceste persoane pe care ar trebui să le plătim din nişte pensii şi salarii ridicol de mici?

Noi suntem ferm convinşi că sunt total inutili unei activităţi creative, de largă utilitate publică, cum este cea în care suntem angajaţi. Drept dovadă, pe ultima copertă am expus toate realizările noastre din ultimii ani, înfăptuite **fără auxiliari**, destinate exclusiv „***unor domenii de interes public general"***.

Pentru conformitate:

Nicolae Cosmescu

ZÜRICH STORY

Ilzi Sora



M-am trezit plângând. Michele era doar separat, nu divorţat. E drept că era singur de mai bine de şapte ani, dar asta nu schimba cu nimic situaţia. În ţara lui nu se divorţează aşa de simplu, ca la noi. Probleme financiare, femeia este foarte bine protejată de lege. Şi mie îmi promisese că ne vom căsători.

Îl cunoscusem pe o reţea de internet. Era ultima mea încercare de a mai socializa cu o persoană din mediul virtual. Nu vroiam să mă îndrăgostesc. Suferearn. Prietena mea Aurora mă avertizase că am să sufăr, dacă insist să cunosc pe cineva care se ascunde sub o identitate, de cele mai multe ori, falsă. Mă durea că avusese dreptate, ca de atâtea alte ori. Mi-era necaz pe mine pentru că intrasem iar într-un joc ce nu avea să aibă un final fericit, aşa cum îmi doream. Nu mai credeam în iubire.

Totul începuse simplu, într-o seară tristă de aprilie. Credeam că ieşisem din acea reţea pentru totdeauna, de fapt luasem hotărârea să nu mai discut cu nimeni, fiindcă nu găsisem nici o persoană serioasă pe acolo. Toţi aveau vieţi complicate şi se eliberau de toate frustrările conversând cu cineva de aproape sau de departe. Dar eu căutam altceva.

– Ciao. Sono Michele.

– Ciao. Io sono Anita.

– Come va? *Ce mai faci?*

– Molto bene. E tu? *Foarte bine. Dar tu?*

– Anche bene, cara. Grazie. *Şi eu la fel, draga mea. Mulţumesc.*

Aceasta a fost prima zi. Internetul nu funcţiona prea bine. „ Mai încercăm şi mâine.” Şi am mers la culcare visând în italiană.

– Ciao.

– Ciao.

– Come va?

– Molto bene. Ma voi?

– Anche per me bene. Grazie. Che mi raconti?

– Io no parlo bene italiano. Parlo francese, inglese, meglio di italiano. Ma si puo insegnare a me. Ho fatto un po di italiano in un college, ma non sono sicure di me stesso. Ho dimenticato di parlare. *Eu nu vorbesc bine italiană. Vorbesc franceză, engleză, mai bine decât italiană. Dar ai putea să mă înveţi tu. Am făcut puţină italiană la un colegiu, dar nu sunt sigură pe mine. Am uitat să vorbesc.*

– Ti imparo io l’italiano se vuoi. *Te învăţ eu dacă vrei.*

– Bene, grazie.

– Che mi raconti? *Ce mai spui?*

– Basta per oggi. Devo andare a letto. *Ajunge pentru astăzi. Trebuie să merg la culcare.*

– Ok. Anche io. Ti auguro una buona notte, cara. Spero si sentirti ancora. Mi piaci. *Şi eu. Îţi urez „Noapte bună”, draga mea. Sper să ne mai auzim. Îmi placi.*

– Anche io. Buona notte, Michele.

– Grazie. A domani. Buona notte, cara.

……………………………………………

După două săptămâni.

– Ciao, amore.

– Ciao.

– Come va?

– Molto bene, grazie. E tu?

– Anche bene, grazie. Quando possiamo parlare bene di noi due? *Când putem să vorbim despre noi?*

– Într-o zi, când ne vom vedea de aproape. Faţă în faţă.

– Cât mai curând. Eu sunt gata, cara. Când vrei tu. Te pup.

– Unde locuieşti?

– Acum locuiesc la Zürich. Ştii germana? Foarte puţin. *Guten tag. Guten Abend. Ich liebe dich. Cose semplici.* De ce?

– Şi eu te iubesc. Ha-ha-ha. Mă bucur că ştii germană. Aşa poţi veni la mine. Ai fost vreodată în Elveţia?

– Nu, dar am fost în Germania. În 1988 şi în 2006. Prima dată în Germania democrată. Doar acolo se organizau excursii pentru comunişti, ca noi, cei din România. Prima oară am fost la Berlin şi a doua oară la Darmstadt, în oraşul ştiinţei.

– Bun, şi acum te întreb încă o dată: ai vrea să vii în Elveţia?

– Sună interesant. E o invitaţie?

– Desigur. Vreau să mă ajuţi şi să învăţ germana mai bine. Nu sunt prea talentat la limbile străine.

– De cât timp eşti în Elveţia?

– De un an şi jumătate.

– Ce faci acolo? Lucrezi?

– Da. Sunt inginer electric.

– Şi cât timp ai de gând să lucrezi acolo?

– Cât timp se va putea. Aici sunt salarii bune. Încă se câştigă foarte bine. Haide, vino! O să-ţi placă. Dacă te vei îndrăgosti de mine, poate vii să lucrezi şi tu aici. Ştii bine germană.

– Oh, te mişti mult prea repede pentru mine. Şi dacă nu aş şti atât de bine germana, nu m-ai invita?

– Te-am invitat deja, *cara.* Fii liniştită.

– Mi-ar plăcea să vizitez Elveţia şi pe tine, dar nu am vacanţă decât în vară.

– Atunci poate ne punem de acord pentru lunile iulie-august.

– Cu siguranţă. Am douăzeci şi cinci de ani, ochi albaştri, 170 cm şi sunt singură, dar tu?

– Ha-ha-ha. Ai văzut poza pe care am postat-o pe facebook?

– Da, şi am tradus-o. Era o doamnă bătrână, de la ţară, cu batic pe cap ce-şi făcea reclamă pe internet. Era

o glumă, desigur. Dar, oare se întâmplă astfel de lucruri şi în realitate? Că doar nu ai de unde să ştii dacă nu te vezi cu persoana, faţă-n faţă?!

– Eşti foarte nostimă! La început am crezut că-mi faci curte.

– Da, şi complimentele tale sunt foarte bine scrise.

– Să ştii că folosesc Google Translate.

– Mi-am dat seama. Şi eu la fel. Îmi place foarte mult italiana. E o limbă foarte frumoasă, muzicală. Limba îndrăgostiţilor. Romeo şi Julieta.

– Mă tem că va trebui să ne descurcăm fără dicţionar atunci când vom fi faţă-n faţă.

– Sau ne vom folosi mult mâinile. Limba gimnastică. Deja am obosit.

– Vrei să mergi la culcare?

– Aş vrea, dacă nu te deranjează.

– Nu mai poţi să stai puţin? Aş vrea să mai vorbim. Şi aşa o facem doar o dată la două săptămâni, de obicei.

– Cred că da. Dar nu mai mult de o jumătate de oră. Dacă-mi promiţi că nu mai râzi de mine când greşesc.

– Vroiam să-ţi spun că şi fără dicţionar pot să-ţi fac declaraţii de dragoste, cara. *Stasera mi sto dichiarando per te che ti amo*.

– Anche io ti amo, Michele. Am spus bine?

Foarte bine. Fii liniştită, *tesoro*. Eşti dulce şi meriţi din partea mea toată dulceaţa pe care ţi-o pot oferi. Îţi ofer inima mea, încrederea, loialitatea, răbdarea, colaborarea, dragostea. Îţi ajung toate acestea ca să mă iubeşti?

– Dacă sunt scrise din inimă, da. Nimeni nu mi-a spus vreodată atâtea cuvinte frumoase.

– Şi aş vrea să ţi le spun şi în realitate.

– Într-adevăr?

– Vreau să fac asta pentru persoana pe care o iubesc.

– Abia aştept.

– *Grazie por amore… te quiero… te amo mi ermosa… por siempre… por tuda la vida… mi corason… beso, beso, beso… ich liebe dich… I love you… je t'aime… te quiero… siempre… mi quierida… obrigado…*

– Nu ştiu portugheză. Îmi pare rău. E mai uşoară spaniola, *por favor*.

– Dar eu nu ştiu nici portugheză, nici spaniolă. Ha-ha-ha. Translatorul, bată-l vina.

– Hai să ne salutăm de „Noapte bună" prin cuvinte frumoase de amor.

– Începe tu primul. Eşti maestru.

– *Dolce baci… mille carezze… caldi abbracci... anche se sei lontana nel cuore per sempre ti porterò …ti amo…*

– *Mille grazie, mio caro Michele.*

Steluţa Istrătescu

„DUPĂ BRÂNZĂ"



– La ora douăsprezece plecăm. Fix douăsprezece – îmi şopteşte profesorul Blaga şi trece mai departe, pierzându-se între rândurile de viţă de vie înşirate până în vârful dealului.

La ora douăsprezece era pauza de masă, când fiecare elev îşi lua pacheţelul cu mâncare şi se refugia unde vedea cu ochii, eventual cât mai departe, pe tarla. Pacheţelul, care era cam anemic, de obicei consta în două, trei felii de pâine cu ceva între ele, ceva slănină, marmeladă, magiun, gem, celebra zacuscă – mândria gospodinelor în acele vremuri – sau, unii mai norocoşi, ca să nu spun „privilegiaţi", dar numai ei, aveau salam, parizer, sau brânză ceea ce constituia un lux în vremea când în magazinele alimentare nu găseai decât „adidaşi" şi „tacâmuri" sau nesfârşitele şiruri de sticle cu apă minerală. Fireşte, se mai găseau şi alte lucruri, după care toată lumea tânjea, dar se dădeau numai pe sub mână şi doar dacă aveai „relaţii", başca „bacşişul" pentru amabilitatea gestionarei de a face efortul să le scoată de sub tejghea sau din „spate", unde era depozitul magazinului.

Când vedeai gestionara dispărând după perdeaua care demarca intrarea în mult prea preţiosul şi râvnitul depozit, inima îţi creştea de bucurie şi erai sigur că sandvişul tău va fi mult mai arătos, putând chiar să te dai mare cu el, iar uneori – asta numai în cazul când reuşeai să intri în graţiile mult prea delicatei doamne, şi doar după ce bătătoreai calea spre inima ei, reuşind s-o îmbunezi – te mai alegeai chiar şi cu restul „tacâmurilor", devenind fericitul posesor de respectivul produs, în mărime naturală, cam slăbănog ce e drept, dar căruia îi puteai acorda cu mândrie numele de „pui" în faţa prietenilor mai puţin norocoşi decât tine. Poserorii mult râvnitelor produse erau de regulă clienţi permanenţi, care cunoşteau procedeul şi era de ajuns doar o clipire din ochi, ca gestionara să facă gestul mult aşteptat, după ce, precaută, arunca o privire îngrijorată împrejur, asigurându-se că nu se afla vreun ochi ascuns perfid pe undeva prin spatele tejghelelor, care să-i pună în pericol integritatea şi buna credinţă.

Trecuseră mai bine de trei săptămâni de când eram la cules de struguri. Tot liceul pe tarla. Elevi şi profesori de o potrivă. De la mic la mare. Echipaţi cu cizme de cauciuc până la genunchi şi înfofoliţi cu ce aveau mai călduros – de multe ori îi prindea zăpada pe câmp – băteau tarlaua de sus şi până jos, supraveghind buna desfăşurare a culesului. Elevii cărau strugurii în găleţi de plastic, şi înainte de a le răstruna în bena de la punctul de colectare, treceau pe la profesorii-spraveghetori, care îi notau în carnetul de pontaj, pe care-l decorau cu mai multe sau mai puţine

liniuţe verticale, sau „beţe" cum le numeau elevii, beţe reprezentând numărul găleţilor cu struguri culese de elev în ziua respectivă. Fireşte, de multe ori, profesorii erau, de fapt se mai lăsau păcăliţi de inventivii elevi, care treceau prin faţa lor de mai multe ori cu aceeaşi găleată cu struguri, cu satisfacţia că „l-am păcălit", spre amuzamentul comun. Pontajul cu beţe nu folosea nimănui.

Octombrie se apropia de sfârşit şi încă nu ne ajunsese niciun zvon la urechi referitor la revenirea în „băncile noastre". Vremea ne era amic şi de data aceasta. Soarele ne încălzea până pe înserat, când vremea se răcorea din nou, dar nu mai mult decât dimineaţa, când ne îmbarcam în autobuze înfăşuraţi în jachete groase şi căciului de lână îndesate până peste urechi. Nu plouase de mai bine de două săptămîni, ceea ce ne dădea mari speranţe de „supra-vieţuire", cu atât mai mult cu cât o gripă păcătoasă făcea ravagii prin împrejurimi.

– Brânză? – m-a întrebat Luminiţa, profesoara de chimie, cu ochii măriţi de uimire, de parcă ar fi rostit un nume magic. N-am mai mâncat brânză de când nici nu mai îmi aduc aminte. Nici nu-i mai ştiu gustul. Vinde cineva pe aici? – şi mă fixează cu ochii ei căprui, măriţi de uimire.

Probabil mă auzise vorbind cu Luca, profesorul de sport, pe care-l rugasem să aibă grijă şi de elevii mei, în timpul în care aveam de gând să „mă fac nevăzută". Vorbisem în şoaptă, ca de obicei, dar cum vântul începuse să bată, îmi cărase vorbele la vale, unde Luminiţa îşi cantonase elevii. Uitasem de experienţa anilor precedenţi, când rămânând mult în urma elevilor – ei urcau coasta fluierând, în timp ce noi deabia ne trăgeam sufletele – îi auzeam spunând bancuri şi amuzându-se copios. Deabia aşteptam să-i auzim povestind cu hazul lor caracteristic şi să ne amuzăm copios. Circulau mult bancurile cu Bulă, multe din ele fiind cu tentă politică, ceea ce ne bucura, făcându-se să mustăcim şi să zâmbim în barbă – desigur, fiecare în barba lui – ignorând faptul că acest lucru atrăgea în mod automat „interogatoriul", nu de puţine ori în afara liceului, unde chestiunea devenea mult mai gravă. În astfel de ocazii, din fericire nu prea multe – învăţasem deja lecţia – ne cam zgâlţâiau frigurile. „N-am auzit nimic", o ţineam noi una şi bună. Dacă elevii erau în vârful dealului iar noi deabia de eram la poale, cum să auzi de la o distanţă atât de mare? Iar în timpul culesului nu vorbeau. Munceau. Nu reuşeau niciodată să dovedească contrariul. Eram convinşi că auziseră şi ei – erau destule „urechi ascultătoare" strecurate printre elevi – dar în momentul în care elevii se răspândeau pe tarla, îi pierdeam din vedere, iar în apropierea noastră se fereau să spună bancuri, oricât de nevinovate ar fi fost ele. Şi atunci problema rămânea în aer. Însă nimeni nu lua în calcul indiscreţia vântului, cel vinovat de toate relele.

– Nu vinde nimeni. Cine să vândă prin coclaurii ăştia? – i-am răspuns, prefăcându-mă preocupată de număratul găleţilor.

Nu s-a clintit de lângă mine.

– Hai, spune-mi, te rog – şi mă privea rugător – pentru Adişor. Nici nu mai ştiu ce să-i dau în pacheţel la şcoală. O ştii cât e de mofturoasă. Dar brânza îi place.

Mă privea atât de rugător încât n-am rezistat. Am cedat.

– O să se facă foc Blaga. Deabia de a acceptat să mă ia şi pe mine. Îl rog din prima zi când am venit aici. O să mă ucidă.

– Parcă n-are şi el copii. Ştie cum e. Numai că el are casă la ţară şi mai face rost de câte ceva. Îi mai dau sătenii, că-l ştiu. Ei, acum om vedea. Şi dacă nu vrea, ce pot face?

Profesorul avea o casă bătrânească în apropierea oraşului, la „Grande Vallee" cum îi plăcea s-o numească şi de care era foarte mândru. Locul lui favorit la sfârşit de săptămână, când uitând de literartură şi filosofie devenea simplu fermier, cultivând celebrele lui „roşii de grădină", din care aveam şi noi câteodată fericirea să ne înfruptăm.

– Şi cu elevii ce faci?

– Nicio problemă. Sunt cu Liana. Mă duc doar s-o rog să-mi ţină locul. Nu lipsim mai mult de o oră, nu?

– Bineînţeles că nu. Mergem aici în sat, aproape. Blaga cunoaşte locurile. Poate avem noroc şi ne alegem cu un kil, două.

– Atunci fii atentă cum facem: vorbeşti cu Liana şi la douăsprezece fără cinci eşti la capătul tarlalei. Dar nu mai târziu. Atât ne-ar trebui cu Spinei. Nu mai pupăm noi brânză chiar dacă o se ne vadă leşinate de foame.

– Fii sigură că la fără zece sunt acolo.

La fără un sfert am pornit spre locul de întâlnire. M-am strecurat tiptil printre rândurile de viţă de vie, privind îngrijorată în jur. Nici urmă de elevi sau profesori. Doar găleţi răsturnate sau pline cu struguri, abandonate în pripă. M-am felicitat în gând. Niciun picior de elev sau de profesor. Se retresăseră strategic spre locul unde urmau să servească mult prea copioasa „masă de prânz." În vale, unde era şi sursa de apă, un puţ vechi a cărui ciutură acoperită cu muşchi verde şi găurită la încheieturi, deabia de putea aduce la lumină o cană, două de apă. Era sursa de amuzament a elevilor mai curând decât sursa de apă.

Lumimiţa era la locul întâlnirii.

– Mă temeam că nu mai vii. Că te-ai răzgândit.

– Când e vorba de brânză? Glumeşti.

– Trebuia să-mi închipui!

Vocea profesorului tună în spatele nostru. Ne în-toarcem ca trase de sfoară. Sprijinit într-un ciomag, ne privea dojenitor cu ochii lui de un albastru metalic ce te sfredelea până în adâncul fiinţei. Nu v-aţi luat nicio ustensilă, aşa-i? De unde să ştie nişte doamne ca dumneavoastră ce trebuie să ia cu ele când merg prin coclauri!

Am răsuflat uşurată. Nu se supărase. Dar despre ce ustensile vorbea? Nu îndrăzneam să-l întreb.

– Ciomege! Bâte de lemn sănătos. Să ne păzim de câini – şi ne imoblizează din nou cu aceeaşi privire.

– Câini? – exclamă Luminiţa speriată.

– Câini, fătuco! Tot ţăranul are un câine în ogradă. Ori aveţi impresia că ţăranii or să ne primească cu braţele deschise. Ca pe conducătorul nostru iubit. Dar pentru că tot ai venit dumneata să ne ţii de urât, ia vezi ce e lângă mogâldeaţa aia de pământ – şi arată cu ciomagul spre locul respectiv.

– Două bâte – spune Luminiţa râzând.

– Bănuiam eu că o să fiţi două, aşa că am luat trei, pentru orice eventualitate. Acum, dacă tot ai venit, hai la drum. Merge şi în trei.

N-am avut timp să ne dezmeticim, că deja era la distanţă apreciabilă în faţa noastră. Avea un mers sprinten, tineresc deşi era printre primii pe lista de pensionare în acel an. Am pornit în fugă după el, încercând să-l prindem din urmă. Imposibil. Era mereu cu mult înaintea noastră. Am coborât valea, am urcat un deal, apoi altul şi altul. Mereu în urma lui. Deabia de mai respiram. Am fi vrut să ne mai oprim să ne tragem sufletul, dar când îl vedeam în faţa noastră mergând întins ajutat de ciomag, grăbeam pasul, încercând măcar să nu-l pierdem din priviri. N-am mai fi ştiut pe unde să ne întoarcem.

– Ne mai fugăreşte mult? – o aud pe Luminiţa abia respirând în spate. Îmi vine s-o las naibii de brânză.

În sfârşit zărim câteva case răzleţite printre copaci înalţi.

– Am ajuns – spun fericită, căutând un loc unde să mă aşez.

– Haideţi, fătucelor! Acum v-aţi găsit să vă opriţi? – strigă din mijlocul uliţei.

Sprijinite de ciomege, reuşim să-l ajungem.

– Aici stă nea Micu. Face o brânză bună. Am mai luat de la el – şi începe să bată cu ciomagul în poartă.

Nicio mişcare. Câinii, iscaţi de zgomot, sar cu labele pe poartă lătrând, gata să trezească tot satul.

– N-o fi nimeni acasă – spun speriată de lătratul cânilor. Îmi era teamă să nu rupă gardul şi să se repeadă la noi.

– Unde să plece vinerea? Stă acasă şi mai vinde brânză. Din asta trăieşte. Toate satele de aici au fost colectivizate. Se descurcă şi ei cum pot – şi continuă să bată şi mai tare. Câinii devin şi mai agresivi. Mă îndepărtez de poartă, sperând să potolesc furia animalelor. Luminiţa vine în urma mea.

– Mergem mai departe. Trebuie să găsim şi la altcineva. Toţi fac brânză aici – spune Blaga pornind la deal pe uliţă.

O casă mică, în fundul unei grădini plină cu răsaduri de flori. Ne oprim şi batem în poartă. După câtva timp iese o femeie, cu un băţ în mână.

– Ce aveţi, maică? Ce băteţi aşa de băgaţi oamenii în sperieţi? Că n-o fi luat foc! Ce vreţi?

– Brânză! – rosteşte Blaga tare şi răspicat. Sunase ca un ordin.

Femeia ne priveşte speriată, dându-se un pas înapoi.

– Brânză? De unde brânză? Nu face nimeni în sat la noi brânză – şi dă să plece, strângându-şi şorţul înflorat în jurul ei.

– Stai femeie, că nu suntem de la centru. Am venit şi noi să cumpărăm un kil de brânză de la mata. Suntem jos, în vale, cu elevii la muncă voluntară. Suntem profesori.

Femeia deja dispăruse în spatele uşii. Cred că trăsese şi zăvorul după ea. I-am zărit capul ascuns în spatele perdelei, urmărindu-ne speriată. A tras-o repede când şi-a dat seama că e „spionată”.

– N-am noroc nici de data asta – se căinează Luminiţa.

– Ai răbdare, fătucă. Nu s-a terminat satul. Mai sunt şi alţi brânzoşi – şi pleacă vioi mai departe, ajutându-se de ciomag.

Ne privim una pe alta şi izbucnim în râs.

– Îşi închipuie că pot merge mai departe? Aici rămân până vă întoarceţi să mă luaţi. Duceţi-vă sănătoşi. Eu aici rămân, pe banca asta – şi se aşează pe o bancă de lemn în dreptul unei curţi. Mă aşez şi eu.

– Ce faceţi taică aici? Nu vedeţi că a început ploaia?

Nu văzusem. Copacii înalţi, ale căror frunze nu se scuturaseră încă formau o boltă umbroasă, adăpostindu-ne. Mi-am îndreptat privirea în direcţia de unde venea vocea. Un bătrânel simpatic mă privea zâmbind blând.

– Bună ziua – îi urez, înveselită de zâmbetul lui. Aşteptăm.

– Ce aşteptaţi? Pe aici nu vine autobuzul. Tocmai jos în vale. Puteţi să aşteptaţi mult şi bine – şi ieşind pe poartă, se propteşte în faţa noastră.

Ne ridicăm şi facem câţiva paşi spre drum.

– Plouă. Plouă şi mai tare. Ce căutaţi pe aici, pe la noi?

– Suntem jos în vale, la muncă voluntară.

– A, aşa vine vorba? Şi ce căutaţi pe la noi aici?

– Brânză – rosteşte Luminiţa, încercând să-l imite pe Blaga.

– N-am, taică. Dar dacă vreţi ouă, am vreo câteva şi vi le dau cu dragă inimă. Safta e la Bucureşti, la fată, şi n-am nevoie de ele şi până vine ea, mai îmi face mie găinile şi altele. Ele ouă în luna asta. Şi eu nu mănânc prea multe.

– Zici că ai ouă? – întreabă Luminiţa cu jumătate de glas. Bune, bune şi alea.

Ne întoarcem şi ne aşezăm din nou pe bancă.

– Păi, atunci mă duc să vi le aduc.

– Du-te, nene, du-te – îl încurajează Luminiţa, cu o voce atât de mieroasă, de parcă ar fi dezmierdat unui copilaş – du-te şi adune-ne ouăle...

Bătrânul dispare în spatele porţii.

– ...că murim de foame. Mai am puţin şi leşin – continuă cu o voce atât de plângăcioasă, încât începem să râdem, zgâlţâind banca din toate încheieturile.

Bătrânul se întoarce cu o legătură în mână.

– Uite, taică. Pe astea le-am mai găsit. Le-o fi dosit Safta prin vreun ungher, de nu dau de ele. Le-o fi pus pentru clocit, ea ştie – şi ne întinde legătura.

Luminiţa încearcă să scoată ouăle.

– Nu-mi mai daţi batista înapoi. O am de la o înmormântare. V-am legat ouăle în ea. Să nu le spargeţi.

– Cât face, taică? – îl întreb, când îmi revin din uimire.

– Ce să facă? Nu face nimic. Vi le dau cu dragă inimă. Şi Safta vi le-ar fi dat de ar fi fost acasă. Dar e plecată, v-am spus. La fete. La Bucureşti. Şi ce ziceaţi că sunteţi? – întreabă privindu-ne cam suspicios.

Nu-mi aminteam să-i fi spus. Şi nici el nu ne întrebase.

– Dumneata cam ce-ai zice? Arătăm cumva a profesoare? – se grăbeşte Luminiţa să mi-o ia înainte.

Bătrânul ne măsoară, preţ de câteva clipe, din cap până în picioare şi clătinând din cap rosteşte cam mormăit:

– Oţi fi, ce pot spune, numai că... – şi se scarpină după ceafă, zâmbindu-şi neîncrezător pe sub mustaţa albă şi deasă.

– Arătăm chiar aşa de groaznic? – îmi şopteşte Luminiţa discret la ureche.

– Fii serioasă – îi spun privind-o cu revoltă disimulată. Suntem chiar elegante – şi-i arunc o bezea.

– Om fi, dacă zici mata – rosteşte Luminiţa încurajată, făcându-mi cu ochiul. Nu arătăm prea bine acum, de, ca la voluntară, dar de altfel suntem elegante. Ca din jurnal – şi cu un gest de cochetărie încearcă să-şi potrivească eşarfa umezită de ploaie în jurul capului, sub formă de turban. Ei, acum cum arăt? – i se adresează, privindu-l provocator.

– Eu mai ştiu, taică? Cum să arăţi? Aşa... cum să zic eu... aşa cam... ca o curcă plouată.

N-a mai avut replică. A izbucnit într-un râs atât neaşteptat de vesel, încât m-a prins şi pe mine, făcându-mă să uit că, de fapt, situaţia în sine era mai mult de plâns decât de râs. Nedumerit, bătrânul s-a lăsat şi el prins în jocul nostru. A început să râdă bătându-se cu palmele în piept ca şi cum ar fi vrut să se pedepsească pentru gestul său. Parcă şi mustaţa începuse să-i tremure sub cascada zgomotoasă a râsului.

– Bată-vă să vă bată, că mă făcurăţi să râd cum n-am mai râs de mult? – rosteşte cu greu, încă mai hohotind. Apoi îşi trece mâneca peste ochi, încercând să-şi şteargă lacrimile care îi şiroiau pe obrajii rozalii. Şi cum ziceţi că aţi nimerit pe la noi, taică?

– Am mai venit cu un profesor – răspunde prompt Luminiţa. Zicea că-i cunoaşte pe toţi pe aici, prin sat. A plecat mai departe... să caute... – şi coborînd vocea, adaugă – să caute potcoave de cai morţi.

Avea o figură atât de caraghioasă încât eu m-am pornit din nou pe râs. Bineînţeles că nu m-a lăsat în postura de solistă. Şi cu cât râdeam mai tare, cu atât bătrânul ne privea mai nedumerit, ridicând din sprâncenele albe stufoase.

– Taică, noi plecăm – spun după ce ne-am săturat de atâta râs. Trebuie să mai ajungem şi pe la casele noastre.

Mă ridic. Luminiţa îmi imită gestul. De fapt, parcă tot ce făceam părea tras la indigou, de parcă eram surori siameze.

– Bogdaproste pentru ouă – i se adresează bătrânului, aplecându-şi puţin capul în semn de mulţumire. Şi respect.

– Să fie pentru ai mei, că sunt mulţi pe acolo, pe sus – şi face un gest larg cu braţele. Şi mergeţi sănătoase.

Ne-a urmărit cu privirea până am cotit drumul. Am privit înapoi dar nu mai era la poartă. Ploaia care se înteţea îl gonise în casă.

– Dar ştii că plouă binişor? – spune Luminiţa după ce am parsurs o bucată bună din drum. Ştii ce zic eu? Ne oprim aici, pe banca asta şi-l aşteptăm pe Blaga. Sper că n-are de gând să ne ţină aici până o să se lase întunericul. Nici n-aş mai găsi drumul de întoarcere. Habar nu am pe unde am tot hoinărit. Şi să-mi spui mie, cum o să ne descurcăm la tarla. S-or fi prins tovarăşii că lipsim.

– Muşcă-ţi limba!

Asta era ultimul lucru care ni se putea întâmpla. Picăturile de ploaie care se scurgeau pe de frunzele copacilor cădeau reci pe noi, făcându-ne să ne zgribulim de frig. Ne-am strâns una în alta, încercând să ne încălzim. Din când în când priveam îngrijorate în sus pe uliţă, sperând să vedem silueta firavă a profesorului apărând.

– N-am făcut nicio brânză – rosteşte grav, oprindu-se brusc în faţa noastră.

Am tresărit. L-am privit cu ochii măriţi de uimire. Arăta ca o nălucă proiectată pe fundalul întunecat al uliţei. Amorţite de frig şi aşteptare, n-am găsit nimic mai bun decât să râdem. De data aceasta era rândul lui să ne privească ciudat, de parcă nu mai eram cele cu care pornise la drum cu câteva ore în urmă. S-a aşezat pe bancă lângă noi şi după câteva clipe şi-a scos haina şi a început s-o scuture. A repetat gestul cu preţioasa şi nelipsita-i şapcă, ţinta glumelor colegilor de cancelarie, desigur a colegilor de acelaşi leat cu dândul. Noi, cei mai tineri, n-am fi îndrăznit să facem astfel de glume, dar ne amuzam copios când le auzeam. Ca şi profesorul însuşi, de altfel un bun coseur.

– Ehe, aici e doar o ploicică. Ce răpăială a fost acolo!

N-am înţeles unde venea acel ”acolo”, dar bănuiam că era cu mult mai departe de locul în care înţepenisem noi.

– Hai, călătorului îi şade bine cu drumul!

A pornit înaintea noastră, fără să ne mai adreseze vreun cuvânt. Cu pas sprinten, de parcă acum ar fi plecat la drum. Ca la comandă ne-am ridicat şi l-am urmat la câţiva paşi. Din nou am luat în picioare toate găurile şi hopurile ce ne ieşiseră în cale la venire, numai că acum erau pline de apă şi noroi, mocirlindu-ne din cap şi până în picioare.

Am ajuns la capătul tarlalei mai repede decât ne-am fi închipuit. S-a oprit şi luându-şi traista de pe umăr, a desfăcut-o larg în faţa noastră:

– Asta e tot ce am găsit – a rostit cu hazu-i caracteristic.

Traista era plină cu ciuperci. Ciuperci de toate formele şi mărimile.

– Şi asta e tot ce am căpătat noi – se grăbeşte Luminiţa să-l contracareze. Cinci ouă. Dar proaspete – şi râde încercând să desfacă legătura cu ouă.

Din grabă, neatenţie, sau poate din cauză că mâinile îi erau aproape îngheţate, două din ouă s-au rostogolit la pământ, spărgându-se cu zgomot.

– Ce făcuşi, fătuco? Dracu te-a pus să le desfaci?

– Mi-au mai rămas trei. Ajung de o omletă – şi a început să râdă însoţită de râsul în cascade al profesorului. Nu m-am lăsat mai prejos.

După ce am terminat terapia de râs, ne-am pregătit să dăm piept cu „uraganul”.

– O luăm fiecare pe alt drum. Nu ne-am văzut! E clar, fătucelor? Ne întâlnim la autobuze.

Au fost ultimele ”indicaţii preţioase” pe care profesorul ni le-a dat în ziua aceea.

– Noi mergem pe aici – mă trage Luminiţa de mânecă. Iar la capătul rândului ne despărţim.

– Tot drumul m-am gândit la ceva – îl auzim spunând când ne pregăteam să pornim la drum.

Ne-am întors. Era aşezat pe o ridicătură de pământ. Părea un Don Quijote după bătălia cu morile de vânt. Dacă n-ar fi fost atât de jalnic poate am fi râs. Ne-am oprit la câţiva paşi de el, privindu-l atent ca nişte şcolăriţe ascultătoare şi aşteptând preţioasele indicaţii.

– De azi înainte n-am să mai analizez la clasă poemul „După Melci”, ci noul poem „După Brânză”! E mult mai autentic. Probabil pe vremea lui Ion Barbu nu se găseau melci. Pe vremea noastră nu se găseşte brânză.

Nu era nimic de râs. Am plecat. N-am făcut decât câţiva paşi când l-am auzit declamând cu vocea-i

cunoscută, amintindu-mi de inegalabilă voce a lui George Vraca în emisiunile de „teatru radiofonic” din copilăria mea. Ne-am oprit.

Dintr-atâţia fraţi mai mari
Unii morţi
Alţii plugari
Dintr-atâţia fraţi mai mici;
Prunci de treabă,
Uzi, peltici
Numai eu răsar mai rău
Mai năuc, mai nătărău
Dintr-atâţia fraţi cu har

Mă brodisem mai hoinar....

Ploaia se oprise, dar un vânt uşor începuse să răscolească frunzele viţei de vie. Coboram panta şi tot îl mai auzeam:

Desculţi şi uzi
Fetişcane, cozi plăvane
Înfăşate-n lungi zăvelci
O porneau în turma bleagă
Să culeagă
Ierburi noi, crăiţe... melci.

Vântul rebel îi căra cuvintele până la noi, în vale.

TOTUL CU SOCOTEALĂ

Ionel Dincă

Venisem din armată; trecusera trei luni. „Baiete, – zice ăl bătrân –, mă, tu cam ce gând ai? Încotro o apuci? Fiecare îşi face câte-un rost: unii se duc la carte, alţii la meserie, tu încotro o ei?” Tăceam. „Băă, rămâi teleleu, dacă nu mişti ceva; nici dracu’ nu te ia! – îmi prezicea bătrânul. Cin-se-ncurcă cu tine? Să te ţină pe boabe…?” Ce mă tot gândii eu: „Bă, ştii c-are dreptate? Trebui’ s-o iau din loc; trebui’ să-mi fac un rost!” Şi-mi veni-n minte Ieremia; un unchi din partea mamei: inginer, angajat în uzină, plecat de mic în lume, doldora de voinţă. „Ăsta mă face om! – gândii. Călare pe <<negrilă>> şi zbughe-o la oraş. Cobor din tren; în gară… un prost picat din lună! „Descurcă-te Ioane! Încotro o apuci?” O iau pe sub balcoane, repetând când şi când adresa, citind pe fiecare uşă de la scările blocurilor. Nişte picături mari şi dese mă atinseră-n cap. „Na, că-ncepu şi ploaia!-zic. Asta-mi mai trebuia!” Şi-mi pusei geanta-n cap. Un râs aşa… ca gâlgâitul de ulcior, se auzi de sus. „Începu ploaia, mă? Scoate-ţi umbrela!” – râse una aşa… numai ispită-n ea, de se vedea prin rochie; uda pe balcon florile. Mă retrăsei un pas. „Îâuu!” – ţipă scurt ea, slobozind un prosop. „Mă încearcă aratarea! – gândii eu. Momeală, hai? Nu-ţi ţine! Mi-arunci tu râma, dar nu muşc! Nu mai sunt prostul de când eram soldat, de mă împinse dracul şi, la un dans, strânsei una aşa… de mă suii şi pe pantoful ei, de se dezveli vipera de mine şi-şi puse mâinile în şolduri, de-am scăpat doar pe geam! Nu mă privi ca mâţa, că nu-ţi aduc prosopul sus! Nu vin; vrei să plec dezbrăcat?” Nu m-am dus; m-a ferit şi mi-a ajutat Sfântul, de-am rămas întreg, teafăr.

Dar crezi, iubite cititor, că am scăpat cu-atâta? De unde!...

Mă angajasem. Intrasem în uzină; apoi şi la seral, la liceu. Era-ntr-o dimineaţă; pornisem strungul şi îmi pregăteam lucrul când… „Servus, timidule!” – aud deodată-n spate. Întorc capul… ea! „Ascultă, mă… Tu nu ştii să fii cavaler? Nu puteai să-mi aduci sus prosopul?” O privesc…spumă de fată! Mamă, ce călduri m-apucară!



Cum îmi galopa inima! „Eu, sus?! – întreb. Păi ce…te cunoşteam? Nici numele, măcar; şi… nici ce poamă eşti…!” „Numele, mă?! Hai că eşti tare! Ţi-l spuneam eu…! Sunt Lili, mă! Stau singură la bloc; apartament… pe cinste! Numărul nu ţi-l dau; secret…!” „Pe al meu îl ştiu toţi; e afişat afară”. „O-hoo! Te-ai şi mutat?! Păi ai proptele, mă… relaţii! Mie… doar când m-am măritat, mi-au dat. Dar ce folos; că, după şase luni, mi s-a uşchit bărbatul. <<Pagubă!>> Era prea mocofan, mă; ştii, fără sentiment!”. „Ai vrut să scapi de el”. „Prostule. Era antisentimental! Tufă, mă! Ştii tu ce este aia?” „Eu, zău, nu te-aş fi luat nici cu poliţia; prea-ţi toacă-ntruna meliţa”. „Baiatu’…, trebui’ să ştii s-alegi! Vioaie, mă; cu ochi ca mura coaptă; şi trupul… plin de jar! Uite, aşa… Pricepi?” „Stai, fato, ce te vâri… stai mai departe că mă cam luă cu frig! Şi-apoi, du-te că, uite, vine şeful!!” „Eşti tolomac, mă, bădăran! O să te-aştept când ieşi; am să-ţi spun un secret”.

*

La ieşire, cât m-am ferit, cât m-am tot fofilat, tot nas în nas am dat cu ea.

„Hai, mă, ce dracu, ai şi prins rădăcini? De când te-aştept!... Mai stăm sau hai pe jos!? Mai ozonezi şi tu plămânii. Dăm şi prin parc…Să vezi ce aer…! Mori, mă, şi n-ai mai pleca, zău!”

*

Parcul, e drept, m-a copleşit. Aerul proaspăt, tare… padurea… îmi treziră dorul de sat, de acasă. Cum stam, un fior scurt îmi săgetă tot corpul. De dor, îmi scânteiară ochii. Lili, atentă, receptă transformarea şi o interpretă. Îmi prinse tare braţul, mă învălui cu priviri lacome, doldora de

promisiuni. Eu, rătăcit în amintiri, zâmbeam ca pruncu-n somn. Mă şi vedeam în car, pe deal, întorcându-mă pe înserat cu tata de la câmp: carul mergând anevoios… boii – cu burţile cât malul, pufnind satisfăcuţi pe nări…, asfinţitul în vâlvătăi…, cântecul răguşit al cucului…, glasul de corn dogit al padurarului. Îmi închid ochii strâns şi respir lung, adanc. Lili îmi prinde şi mai tare braţul, mi se lipeşte strâns de piept. Tresar trezit ca dintr-un vis şi îmi trag iute mâna; fâstâcit, mă dezlipesc timid.

– Hai, mă, nu fă pe prostul! – se înfirbântă Lili. Nu vezi ce linişte, ce nori de liliac şi cât de blând adie vântul? Auzi, ascultă cum foşnesc crengile, cum cântă acele de brad; ţi-ngână răsuflarea!

Prudent, clipesc şi tac. Lili îmi prinde amândouă braţele. Îi zvâcnesc tâmplele; ochii îi ard, inima-i bate mai-mai să-i spargă pieptul.

Mă scrutează malefic:

– Ce tot priveşti în jos, mă aiuritule? Ridica nasu' sus, ce dracu…

Hipnotizat, devin ascultător.

– Aşa. Ia zi, pe tine te-a iubit vreodată cineva? Sau... dracu, cum să-ţi zic, că uite, parcă nici voce nu mai am; parcă mi-aş fi pierdut de tot minţile! Cine te-a iubit, mă, pe tine cel mai mult?

– Tata! – zic eu morocanos. Mama mă ologea prea des; eram şi prost şi rău!

– Nu, mă… Vreo fata; tu ai iubit pe cineva vreodată?

– Nu, că nu vreau! N-am timp; nu vreau să am încurcături! Trebui' să-mi fac un rost şi-apoi… Eu sunt timid şi…

– Şi prost, mă! – îmi luă vorba Lili. Asta eşti. Şi ţie nu-ţi stă bine aşa; că eşti frumos, bătu-te-ar…! Hai, spune: chiar nu pricepi nimic? nu simţi? Sau faci pe… – îmi prinde strâns mijlocul Lili şi, apăsat, cu pieptul îmboldindu-mă.

Eu mă încrunt… îmi adumbresc privirile să-mi pot munci mai bine gândul… îmi adun pungă buzele şi, ca un nevinovat, înalţ scurt din umeri:

– Nimic. Pricep, dar zău, nu simt nimic!

Lili se înverşunează, devine hotărâtă; mă prinde peste umeri, mă sărută îndelung, mă strânge de-mi trosnesc, ca la şobolan, oasele (la cele 75 de kg ale ei…)!

– Dar acum, mă?

Prind să mă concentrez mai mult: strâng pleoapele prelung, îmi ridic până-n slăvi sprâncenele, zâmbesc, sorb cu nesaţ aerul padurii şi…:

– Acuma…da!

– Şi… ce? – îşi lipi Lili nasul, drăgăstoasă, de bărbia mea. Zi, mă afurisitule, ce taci?

Mă hotărăsc:

– Întâi şi întâi…, – îmi rotesc eu odată ochii, mărind suspansul –, întâi şi-ntâi, parc-aş fi beat!

– Şi? – îşi ţinu scurt Lili răsuflarea.

– Apoi…, – vorbesc eu parcă mai iritant, mai cu încetinitorul –, apoi parca m-aprind, iau foc!

– Şi-şi?? – face ochii mari Lili, uitând să mai respire şi buzele întredeschise.

– Şi-apoi… Dar nu-ţi mai spun; asta nu trebuie să ştii; e ruşinos.

– Zi, mă afurisitule! Tocmai acum…!

– Şi-apoi… – mă poticnesc parcă voit, muncit de gând: dacă să-i spun sau nu.

Dar cum privirile lui Lili, insistente, nu mă slăbesc deloc, mă devorează, mă hotărăsc grăbit:

– …Şi-apoi, parc-aş fugi, – răspund –, că ştii…am uitat să-mi iau pâine! Desearā fac ca lupul! Sunt singur şi fac foamea!

Fulgerător, Lili-mi slăbeşte umerii; se dă-napoi un pas… doi… apoi, cu priviri ca de foc:

– Cu cine-mi pierd eu timpul!... Du-te, mă, dracului de ne-nţărcat!! Cu tine, moare omu-n drum! Fugi, mă, şi ia-ţi şi-un biberon! Suzetă, mă!

Ţâşnesc ca o săgeată.

„Doamnee, din ce-am scăpat!- şoptesc oprindu-mă după ce-am căpătat distanţă. Zici să mai ai încredere!... Totul cu socoteală, că nu ştii de ce dai!”

Vasile Dorin Ghilencea



Fragment din romanul

“O floare albastră”

După cum i se îmbujoraseră obrajii şi îi sclipeau ochii, Dochiţa ghici imediat că a “petrecut cu un intim la o tărie”. Bărbatul îi întinse sacoşa din care femeia scoase o sticlă. După ce o cercetă, spuse:

– Afinată, cum făcea Ionel al meu, numai nepotul Traian face.

– Ai dreptate...

– Ca-ntotdeauna! glumi femeia.

– Să zicem, ca-ntotdeauna. A trimis-o Ana dumitale lui Mimi. Acolo am întâlnit-o şi pe Levinţa la unchiul Gavril.

– Bine ai făcut c-ai trecut pe la ei. Nu-i felul nost' nasul pe sus. Ai văzut ce gospodărie şi-au făcut? Gospodărie frumoasă, moştenitori reuşiţi. Deşi ea a fost o fată săracă, a ştiut de la început să modeleze temeiul căsniciei. Îs cuminţi şi cinstiţi, ce mai... Nadăjduiesc că după ce strâng bucatele, într-o zi om mere să-i vizităm.

– I-am propus vizita mai devreme... duminică. Mimi vrea să-şi îmbrăţişeze sora, aşa c-a zis să-i faci un colet cu merinde.

– Bine că s-o gândit să-mi ceară. Dar Gusti cum se simte?

– Începe să ne îngrijoreze.

– Şezi numa' cu mine la masă.

– Două mâncări strică... la siluetă. Am mâncat cu Traian şi Ana.

– Cum vă-ngrijorează? reveni la subiectul ce-o interesa.

– Are, uneori, dureri îngrozitoare. Parcă nu l-ar ajuta nimic. Dar unde-s comorile?

– Cred că la televizie. Sunt tăt felul de seriale.

– Şi Victor?

– Şi-a onorat angajamentul. Dar e ceva mai mult decât să fi făcut eu. Dacă nu era "lucrătura voastră..."

– Măicuţă dragă, nu ne acuza. Vii cu viii, morţii cu morţii! Singurătatea e bună pentru cele pustietăţi. Să fie într-un ceas bun?

– Cum îşi rostuieşte ale lui, vine. Chiar de mâine poate începe să-şi aducă nişte lucruri. Aşa că...

– Va fi bine, o sprijini el pe Dochiţa în îndoiala sa.

– Dar vezi tu, lumea cleveteşte!

– Un timp şi se opreşte. Va fi bine, o asigură el cu francheţe, până la urmă, vine şi iubirea. Cred că Victor îţi va da linişte, soare, clarităţi. Fără iubire lucrurile plutesc în ceaţă.

Niciodată nu avusese astfel de discuţii cu ginerele său. "Ne trecem zilele şi nu ne spunem cuvintele gândite", medită femeia.

Între timp, Victor a fost vizitat de cumnatul său, fratele mai mare al Crăiţei, să sărbătorească, aşa cum îi spusese Victor, predarea casei, a terenurilor, a lucrurilor. Deşi la casă avusese o contribuţie însemnată, se gândiseră la un document vânzare-cumpărare care să-i scutească de încurcături mai târziu. Aşa că Victor îşi luă puţinele lucruri care erau "strict ale sale".

– Ioi, dragă Victoraş, ai sosit deja? îl întâmpină Dochiţa când îl văzu cu geamantanul în curte.

– Nu aşa a fost înţelegerea?

– Te-o căutat... Credea că bea cu tine un deţic. Era încântat de ce-aifăcut. Si, m-a încurajat în ce ne priveşte. Parcă-aş fi la prima cununie, aşa mă simt.

Pentru prima lor seară Dochiţa pregătise o cină pe cinste. Avea darul să facă gustări, fursecuri delicioase, cu un miros plăcut, apetisant. Victor venise din tot sufletul să intre într-o viaţă nouă. Cu femeia asta, gândi bărbatul, am să stau în aceeaşi casă, în acelaşi pat, şi simţi eliberarea din singurătate. şi pe lângă faptul că o conversaţie cu Dochiţa era plăcută, dar şi altele, cum ar fi dorinţele lui bărbăteşti au fost scoase la lumină.

Femeia îi zâmbi cu ochii săi negri, strălucitori în timp ce aşeza masa.

– În mare îndoială ajunsesem, Victore.

– Că m-am răzgândit?

– şi aşa se poate spune.

– Eşti tare nostimă.

– Nostimă?

– Da, nostimă. Ani de zile m-ai respins şi-acum îmi spui că te-ai temut.

– Te rog să şezi la masă, dragă.

– Ai aşezat pe masă de parcă-aş veni de la cosit. Mai întâi să mă spăl pe mâini.

– Azi o muncit mult şi a mâncat puţin la oránz. Dacă ai grijă de bărbatul potrivit îţi va fi bine! îmi zicea săraca mama. Se aşezară la masă ocolind cuvintele ce puteau fi spuse. Dochiţa închină cu palincă veche către noul său partener de viaţă:

– Noroc, şi bine-ai venit, Victor dragă, în familia noastră.

– Cu dumneata, în binecuvântarea Domnului, ciocni paharul de-al Dochiţei. Apoi continuă: Dochiţa, dragă, apoi eu am venit ca să ne facem şi acte...

– Dacă te grăbeşti, fie. Acu' rogu-te, serveşte-te!

"Încep să cred că, medită femeia, îl ştiu şi eu de peste douăzeci de ani de când a apărut în Răsăriteni. În anii ăştia a fost, pentru mine, un simplu şofer, dar unul care vorbeşte frumos, este serios, cinstit. Acum mi se impune un alt om care mi se apropie din cu totul alte pricini. Oare am să-mi găsesc liniştea de-odinioară lângă acest om?" se întrebă ea care tânjea încă după omul ei blând, impunător la nevoie, niciodată sever, voinic, frumos... Victor nu era nici aşa de solid, nici zâmbetul acela fermecător nu-l avea. El se făcea plăcut altfel, concluzionă ea. Prin vorbe frumoase, prin muncă temeinică. Oare cum au ajuns să-şi unească sorţile vieţile? Nici ea nu l-a apropiat, nici el n-a îndrăznit mai mult...

Răducu ajunsese în staţia de autobuz. Află o veste neplăcută: maşina de traseu făcuse pană de cauciuc, la capăt. Bagajul pentru Cornelia îl deranja. Gândurile se derulară slobode în singurătate. Rămase singur cuc acolo, până se întunecă. Apăreau, ici, colo, câte o stea. În depărtare, apăru semnul de foc al zeului Perun, şi încă odată, ca semn arăbesc, fără tunet. Deodată, foşnetul copacilor îl trezi din liniştea sa monumentală. Încet, încet, turla cetăţii medievale, ridicată deasupra caselor, începea să fie mistuită de întuneric. Curând, după curba cetăţii, apăru în sfârşit, luminile farurilor autobuzului, proiectând siluete- le a doi călători întârziaţi, care voiau să-l prindă.

– După cum arde candela, luă Victor seama la flacăra lată şi joasă, mâine nu cred că putem intra pe loc. Va ploua. Numai după miezul nopţii, dacă-şi revine conul, vom avea soare.

– Nu ştiam, recunoscu cinstit Dochiţa. De unde ştii astea?

– De-acasă...

– Doamne, multe taine mai sunt pe lume.

– Sărut mâna pentru masă, a fost excepţională !

– Mă bucură că ţi-a plăcut, Victore dragă. Dacă meri să te odihneşti, patul e primenit. Eu rămâ să rostuiesc în bucătărie şi lucrurile aduse de tine.

– Fie-mi îngăduit, îndrăzni el, şi dumneata eşti obosită, Dochiţa. Merită să nu întârzii.

Ea surâse ascuns. El trecu prin baie, îşi făcu un duş, îşi luă pijamaua şi se duse la locul convenit.

Dochiţa nu a întârziat nici ea. Mai trecu prin camera copiilor să vadă că totu-i în regulă. Dormeau neîntorşi. Nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să se pregătească a i se supune, ca soţie, lui Victor. Aşa că, în speranţa că îl va găsi adormit, trecu să-şi facă şi ea un duş. Era încă obsedată că va trebui să-l accepte şi ca bărbat, aşa că o oarecare emoţie puse stăpânire pe ea.

De când îi murise bărbatul nu-i mai trebuise dragoste. Era ca un simplu vânat în căutarea vânătorului. Dar nu şi-l alesese ea singură?

Contrar aşteptărilor, Victor era treaz, îmbujorat. I se

dezvălui un alt bărbat care o cuprinse cu patimă, o sărută şi-i spuse şoptit:

– Credeam că nu mai vii!

– Mi-e greu, aşa, deodată, şovăi Dochiţa în cămaşa albă, lungă, curată. Dar vorbele erau unele şi împotrivirea ei spunea altceva.

– Stinge lumina! Îl rugă ea cu un aer capitulard.

– Dacă doreşti aşa, pe întuneric, o sting.

Afară fulgera, tuna şi ploua ca-n timpul verii.

Adrian Mitroi



CINE A FURAT STELELE

Totul a-nceput când m-am trezit. Am deschis larg ochii, dar nu am mai văzut nimic pe pereţi, nici măcar “caii verzi”. În schimb, tavanul era plin de stele care, nu ştiu cum se făcea, dar erau tot verzi. Mă rugau să le spun o poveste de dragoste, împingând luna plină mai în faţă, să zică şi ea ceva, că... deh, ea e mai romantică.

Parcă eu de stele şi de lună aveam timp! Trebuia să mă feresc de el, de timp. Mă urmărea cu o tenacitate ce-mi provoca multiple crampe dureroase la nivelul muşchilor minţii. Parcă îi eram dator cu ceva! Mă încordam tot, doar, doar voi descoperi o soluţie la problema asta.

Ieri, afară era munte. Azi, uitându-mă prin hubloul ce ţinea loc de fereastră, am constatat că e câmpie întinsă până la nori. E bine şi aşa, dar e mai monoton şi mai periculos. Ies şi o iau la fugă peste cioturile rămase de la tăierea cocenilor de porumb. E dureros, dar simt şi o imensă satisfacţie atunci când nu mă rănesc. Zâmbesc cu toată faţa, cu toate că sângele de pe picioare face ca pământul să mi se lipească de ele. Tălpile mele goale sîngerează numai din cauza faptului că am uitat să-mi încalţ cizmele de şapte poşte.

Nu-i nimic! Tot acolo e soarele, tot acolo e luna, tot acolo sunt st...

Unde sunt stelele? Cine a furat stelele? În clipa aceea m-am trântit cu burta de pământ. Am văzut-o! Nu-i aşa că aţi văzut-o şi voi, măcar o dată-n viaţă? Trupul meu a reacţionat exact ca acum patruzeci de ani, când făceam “culcat”, urmat de “salt înainte” în perioada de instrucţie din armată.

Totuşi, cred că ea nu m-a văzut. Ieşise din cocioaba ei şi se uita după turma de suflete. Am zărit un şanţ cu apă şi m-am târât într-acolo. Apa era prea mică să mă acopere, dar concavitatea şanţului era de ajuns pentru a mă ascunde. Mă uitam printre firele de iarbă, încercând să-i surprind privirea goală şi să-i anticipez mişcările. Şi-a luat obiectul şi a plecat după turma de suflete ce păreau doritoare a se îndepărta.

Am ieşit din şanţ şi am încercat să plec, dar ceva mă reţinea şi parcă mă trăgea înapoi. M-am uitat spre picioare şi am observat câteva rânduri de sârmă ghimpată foarte fină, ce mi se înfipseseră în pulpe ca nişte colţi de rechin. Sângele curgea şi de acolo, dar nu simţeam mare durere. Am smucit de câteva ori şi, cu preţul a câtorva lacrimi în plus, m-am eliberat.

Soarele nu se vedea din cauza unor valuri mari de ceaţă ce pluteau la o suliţă de pământ. Cu toate că ştiam sigur că-i amiază, se lăsase un întuneric perfid, ce voia parcă să-mi deregleze ceasul interior. Am crezut că e eclipsă, dar mi-am adus aminte că cineva îmi spusese să mai aştept cam două sute de ani până la următoarea... totală. Şi totuşi, cine a furat stelele? Răspunsul a venit prompt de la cea pe care o urmăream: “Nu le-a furat nimeni! Au căzut una câte una!”.

Din acel moment am avut senzaţia că sunt al nimănui, senzaţie pe care am mai avut-o când mi-a murit tatăl. Mi-a zis odată că, de mult, copiii sărutau mâna tatălui. Eu am râs. Nu mi-am dat seama că tatăl meu îşi dorea asta, măcar o dată în viaţă. Acum i-aş săruta dreapta, de câte ori l-aş vedea, dar nu-l mai văd. L-am rugat totuşi să mă apere şi să mă îndrume încotro să merg şi ce să fac, sau măcar să-mi spună dacă ceea ce fac este bine: “Aşa e bine!”, m-a dojenit blând, cu zâmbetul lui de om aspru şi bun (deh...! neam de pelasgi, cu influenţe cumane).

Înaintam prin vânt, ca printr-o masă gelatinoasă. Efortul era foarte mare şi, la un moment dat, ceva sau cineva mi-a şoptit să renunţ. Iniţial am fost tentat să ascult de acea şoaptă vicleană, dar mi-am dat seama că a renunţa, este egal cu a uita tot; a uita de unde ai plecat şi încotro mergi. Asta ar însemna să îmi reneg originea, să devin un rătăcitor sau, în cel mai bun caz, să mă transform într-un venetic. Nu! Asta nu se va întâmpla niciodată! Mi-am adunat ultimele forţe şi, cu dinţii încleştaţi, am învins stihia ce voia să mă oprească.

Când am deschis ochii eram pe buza unei prăpăstii. Jos, în vale, sclipea apa râului în care făcusem baie când eram copil. Am întins mâinile şi, cu un mic efort de voinţă, mi-am dat drumul la vale (cum făcusem de atâtea ori), cu gândul la zborul unui condor. Zburam prin vântul ce mă purta ca pe un fulg, făcând un mare efort să mă înalţ către copilărie. Am aterizat lângă nişte copii ce se întreceau, care sare mai sus. Am intrat în jocul lor. Am sărit de pe loc, până aproape de ultimul etaj al blocului în care locuiesc. Am mai sărit o dată şi, depăşind blocul, am văzut soarele ce se ducea să răsară, şi stelele. În sfârşit am găsit stelele... pe cerul copilăriei mele!

Mi-am zis că am făcut destule în acea noapte şi că ar fi cazul să dorm puţin. Zis şi făcut! Am adormit în vis şi m-am trezit în realitate. Aici aveam de făcut numai ce trebuia să fac.

Mihail Ghiţescu



ILUZIE

Cu mâinile mele am scos
castane din foc
şi-am intrat într-un joc
pe drumul ce duce în
Calea Lactee.

Nu eram cel dintâi
şi nu puteam nimănui să-i spun
că alerg după o idee
scăpată din cleştele raţiunii
de cei ce se adună în nocturnă, –
liburicii, bolnavii mental, nebunii,
negăsindu-şi identitatea,
arătând cu degetele judecătorii…
în hohot de râs strigând
ei sunt nebunii…

Dreptatea???...
Orbiţii în balanţă atârnă cuminţi
pungi de arginţi.
Adevărul… o farsă-n
derivă fără temei;
e atât de uşor ca să iei
punga ce zornăie
în talerul din balanţă.
Conştiinţa???... falsă
iluzie fără speranţă!

SĂ FIU

Aş vrea să fiu ce nu pot fi,
o pasăre cu patru fii
ce zboară liberă în vânt
cântând doar nimbul în cuvânt
şi să alerg fără restrişti
cu dorurile prin mirişti,
sperând că poate voi găsi
iubirea ucisă de stafii.

BLOCAJ

Am o faţadă vizibilă
şi un interior incomensurabil,
fără timp predominant,
în care sălăşluieşte
duhul binelui,
şi omul de dincolo de mine,
pe care-l caut de la facerea lumii;
pe acesta şi nu numai.
Lupta între contrarii
se desfăşoară fără arbitrarii,
fiind permanent imprevizibilă,
blocând spiritul

IUBIRILE MOR

La gura sobei
toate iubirile mor,
doar fumul mai poartă
particule de fotoni.
În focul aprins de neant
iubirea mistuitoare
macerează toate dorurile;
prin creuzetul vârstei,
urcuşul ei orb
aruncă în hău
patimi însângerate
şi dorinţi neîmplinite.
Pe drumul fără întoarcere,
nu te opri la hanul Semiramidei;
fructele de pe culmi sunt fără gust;
apusul nu mai are speranţă,
iar cutezanţa e doar un moft.

CĂZUT DIN CĂRUŢĂ

Rătăcesc de mult printre cuvinte
căutându-mi norocul pierdut mai ‘nainte,
şi-n piaţa unde se vând pulberi
de har,
e noapte de sticlă;
amnarul scapără-n cremene scântee
de var.
Trudind cu spinarea ca un
nătâng,
mă trezesc la răscruce de drumuri singur,
în crâng.
Departe-i strunga; nici-un indiciu pe unde
s-apuc;
totu-i barat şi n-am un-să
mă duc.
Captiv mă indic blestemându-mi
soarta;
privesc zăbăuc, închisă mi-e poarta.
Când era larg deschisă intram ca un “Tribun”;
căzut din „căruţă”, acum par un
nebun.

NOAPTE ALBĂ

Noaptea vine şi nu vine,
şi-o petrec în gând cu tine.
Luna-i dusă de pe cer,
stelele clipesc a ger,
doar o rază îndepărtată
mai sclipeşte câteodată.

De un timp îmi bate-n poartă
dragostea ce nu mă iartă.
Eu încerc s-o ocolesc,
ea mă-ndeamnă să iubesc.
Ca să fug, n-am cum, nu pot
că e umbră peste tot
şi în somn cu capu-n perne,
legănând la vise, cerne,
şi pe umbra lor mă poartă
spre o lume fermecată.
Doamne, mă întreb mereu,
ce păcat făcut-am eu
de-ai trimis blestem acum,
când ajuns la cap de drum,
îmi întinzi în loc de vin
cupa plină cu venin?

Închid ochii ca un orb,
pân-la fund toată s-o sorb,
şi cu sufletul pribeag,
Tu-mi zâmbeşti acum în prag.

DOR

Din inima mea,
un izvor limpede, fierbinte
ca lacrima iubirii îţi va umezi fruntea
încărcată de nestemate
şi-ţi va îneca ochii îmbrăcaţi în garoafe roşii
rostuindu-ţi toate drumurile.
Din adâncurile nepământene,
Aura iubirii îţi va scoate
Încălţările din picioare,
La intrarea în Paradis.

PE DOS

Să mori de râs, e-o tragedie;
flămând şi gol, e-o feerie
în lumea asta pe dos întoarsă
de o privelişte pare-o grimasă.
Minciuna nu-i numai “virtute”;
e simfonie de lăute;
cu ea însăşi ajungi un “Bos”
şi nu-i destul să rozi un os;
alergi mereu şi nu-ţi dă-n gând
că liber eşti să ieşi din rând;
buimac, nici nu mai ştii ce vrei;
te prosternezi şi la lachei,
convins că numai acel drum
şi nici un altul nu-i mai bun;
când te-ai trezit din ce-ai visat,
va fi târziu, vei fi ratat.

Nic Petrescu

DIN VREMI DE TRISTĂ AMINTIRE

PROMOVĂRI

Ajunseseră-n “elită”
Cei cu mintea odihnită.

NEDUMERIRE

Gânditoarea trestie,
Cum de-ajunse bestie?

MISTIFICARE

Prea s-a dat cizmarului
Ce este-al Cezarului!



STIMA NOASTRĂ ŞI MÂNDRIA

Tâmpe-aşa mari nu găseşti
Ca-n Braşov şi ca-n Petreşti.

INESTIMABILA CONTRIBUŢIE

Noi lumii-am dat, precum vedeţi
Pe cei mai mari analfabeţi!

DISTIH CU LIGHIOANE

Cunoaştem câteva jivine...
Trăiau din ce-n C.C. mai bine!

CONCLUZIE

Toate-s rele-n ţara asta!...
(Mai ales “el” cu nevasta!)

E CLAR

N-ar fi prea multe smecherii
De-ar face doar cei proşti, prostii...

N= {0,1,2,3,...,n,...}	**FAVOR**	**IDIOSINCRASIE**
În tara mea cu şes şi munte Stă ca la N un zero-n frunte!	S-au dat prea multe doctorate La tovi cu "teze"-nprumutate !	Nu pot stima, e în zadar, "Poeţi" cu suflet de birjar.
MOTIVAŢIE	**PERICULOŞI**	**NOSTALGICII**
E la modă cap pătrat ... (Sunt uşor de ambalat!)	Decât proştii, mai periculoşi Sunt inteligenţii ticăloşii.	Laudelor le duc dorul Şeful, prostul, impostorul...

Adrian Mitroi

Te rog

Timpule, de vrei să-mi furi tinereţea şi puterea,
Pe secundă vreau să-mi juri, chiar de-mi vei fura averea,
Amintiri cu dulci aripe, geana-n care lacrima
Duce a viselor clipe, te rog, lasă-mi inima.

Vântule nebun ce spulberi vieţi ce le-ntâlneşti în cale,
Ce-amăgeşti cu praf şi pulberi şi înşeli cu reci rafale,
Învârtind colaci de fum, aşa cum ţi-e datina,
Chiar de-mi arunci ani în drum, te rog, lasă-mi inima.

Apă, tu ce sete-mi dai, sau mi-o iei fără să ştii,
Nu poţi locului să stai şi te-nvârţi printre cei vii;
Ia-mi văzul cu alba ceaţă, zâmbetul mi-l poţi mima,
Dar acum în astă viaţă, te rog, lasă-mi inima.

Tu, ţărână-n care cad, de unde m-am ridicat,
Glod pe margine de vad, unde râul a secat,
Îţi dau harul dacă-mi ceri, scrisul îţi ofer, rima,
Însă, în neant de pieri, te rog, lasă-mi inima.

Gândule ce zbori uşor, fără vamă-n timp şi spaţii,
Ia-mi speranţele din dor şi ursitele din graţii;
Dacă visele iubite tu mi le vei decima,
Printre florile-ofilite, te rog, lasă-mi inima.

Când m-ai bântuit tu, ură, am aflat ce să aştept,
Mi-ai pus vorbă grea în gură, mi-ai luat liniştea din piept,
Mi-ai furat soartă, botez, cu raza luminii m-a
Prădat focul tău de crez. Te rog, lasă-mi inima.

Norocule, de n-apari şi nu pui de o minune,
Viaţa-i zumzet de bondari ce nu au nimic a spune.
Ia-mi plăcerea, fericirea dacă nu mă poţi stima,
De nu vrei să-mi dai iubirea, te rog, lasă-mi inima.

Soare ce aduci lumină peste tot şi peste toate,
Poţi lua ziua senină, sau gândurile curate,
Dacă-mi iei din trup căldura, focul, jarul, patima,
Ele renăscând natura, te rog, lasă-mi inima.

Lună, vreau să te-nţeleg. În templu ai fost Selena,
Dar punându-mă s-aleg între Eva şi Elena,
Fur cu mare eleganţă gând ce nu-l pot estima.
De-mi furi visul din speranţă, te rog, lasă-mi inima.

Moarte, tristă regăsire, ale vieţii mele chei
Le-am pierdut în amintire. Cu ardoare tu le vrei.
Oricum aduci negre veşti, bine c-ajungi ultima.
Ia şi tu ce mai găseşti. I-am lăsat ei inima.

Binele regăsit

Când teama de lumină îţi va da suferinţa
Şi-n mintea ta voinţa nu va avea vreo vină,
Vei afla că-a ta viaţă, dacă o vei petrece
În jale, timpul trece, orbecăind prin ceaţă.

Vei plânge lacrimi grele ce-ţi vor curge-n bărbie,
Sufletul o să-ţi fie amar, udat de ele;
Vei suferi-n tăcere, fără-a avea cui spune
Din gânduri, care-anume, ţi-a provocat durere.

Vei suferi în viaţă, vei suferi şi-n vis,
Căci blândul paradis nu-ţi va apare-n faţă;
Vei şti că mântuirea pe tine te-a uitat,
Iar Cel ce te-a creat nu-ţi va da fericirea.

Dar îţi va da ceva, o singură-ntrebare:
De mai merită oare să bântui viaţa ta.
Lovit de negre gânduri, tu vei putea alege
În a cui veche lege vei scrie albe rânduri.

De vei alege trupul, vei afla că te-aşteaptă
O soartă grea, nedreaptă, în care şarpe-lupul,
Malefică fiinţă, te leagă de păcate
Prin vorbele purtate, ce aduc suferinţă.

Sufletul de alegi, vei găsi mângâierea,
Va dispărea durerea prin forţa-acestei legi;
Vei afla mântuirea, mulţumirea de sine,
Lumina care vine să-ţi cânte izbăvirea.

Tu singur poţi alege, fără-ndrumări oculte,
Dar, până-atunci, mai multe din frumos poţi culege.
Ia roua dimineţii, ia luna ce răsare,
Sau ia raza de soare ce dă putere vieţii.

Chiar dacă ai durere, chiar dacă astăzi suferi,
Gândeşte-te la nuferi şi fă-ţi altă părere,
I-aţi ochii de la stele, gândeşte-te la ea,
Să plângă ar putea, dacă pleci către ele.

Din mântuirea ta poţi face suferinţă
Fără a ta voinţă, pentru cine va sta
Să depene-amintiri şi să revadă vise
În care-au rămas scrise trecutele iubiri.

Iar tu, bine vei face, cu noi de vei rămâne,
Ca gândul să se-amâne, căci răul tău va tace
Când vei afla că ştim şi noi ce-i suferinţa,
Dar nu cu nefiinţa binele-l regăsim.

Constantin Vărăşcanu

Pelerin în Ţara Sfântă

M-au fermecat cărări în Ţara Sfântă
Străluminat prin Cruce-templier,
În Cana fericirilor de nuntă,
Învăluind minunea în mister.

Plutind pe Orizonturi Galilee,
Am regăsit miracolul vorbirii,
Împrăştiind parfum de orhidee
Pe calea nesfârşită a iubirii…

M-au fermecat cărări în Ţara Sfântă

Buna Vestire

Raza sfântă de iubire
În Fecioară veşnic steie,
Făptuindu-se-n zidire
Cu lumină Dumnezeie.

Nazaretul se trezeşte
Într-o aură divină –
Sfânt, Arhanghelul vesteşte
Un miracol de lumină.

Maria, de Bună Veste,
In mister se înfăşoară –
Doamne, ce frumoasă este
În lumina de fecioară!

Marea Galileii

Din fântâna Odiseii,
A urcat în pieptul meu,
Pe catargul Galileii,
Tricolorul Dumnezeu.

Şi pe Marea Fericirii,
Printre valuri fermecate,
Galileile iubirii
Tămâiau izvor de ape...



Lumina din Iordan

Eu am băut lumină din Iordan,
Desferecându-şi undele zefirii –
Am suspinat cu fratele Hiram,
Pe bolta nesfârşită a iubirii...

S-a limpezit homericul ecou,
Topit în ceaţa vremilor deşarte,
Ce a făcut din meşter un erou,
În tăinuri de dincolo de moarte.

Înalţă-Te, Iisuse!

Înalţă-Te, Iisuse
La ceruri pentru noi,
Din vremile apuse
La Viaţa de Apoi!

Înalţă-Te-n mistere,
Învie în Eroi,
Iubirea Noii Ere
Revars-o peste noi!

Înalţă-Te, Hristoase
La noile zidiri,
Grădinile stâncoase,
Mirifice iubiri!

Înalţă-Te în Sine,
Lumină Iordanie –,
În lumile creştine
Sfinţite pe vecie!

şapte stele violet

mergeam încet... spre vest.
şi îngerul venea... spre est!
„mă inviţi la un ceai?” îl mângâi,
îl iau de mână, îl îmbrăţişez...
fug cu îngerul, mă pierd în haihui,
în ochiul violet al drumului rămas...
şapte flori de merişor, tămâie cu aromă
de lămâiţă, magnolii, primule galbene
şi o şopârlă verde... Daria e fericită,
în lipsa mea... „iepuraşii mănâncă
mere.” soarele e un ou roşu, lângă
icoană, luminând ca o mănăstire
făcută din stele... „tu iei avionul
spre rai, eu iau metroul spre iad!”
broscuţele cântă. „lasă-le să cânte,
cântă pentru ele!” îngerul bea apă.
„maşinuţe, tractoraşe, balonaşe!”
îngerul bea apă. „lacrimile le adună
îngerii, le aşează pe chipurile lor...
şi le prefac în zâmbete!” primăvară,
flori de merişor! şapte stele violet!



Daniela-Gabriela Voiculescu

lalele firave de capitală

„s-a auzit un zgomot!” mănânc cu
linguriţa... „eşti bebeluş?” mă joc
cu Daria – fiecare cu calculatorul ei!
„eu sunt la al treilea pas, îi fac
baie la căţel!” am pus o melodie!
„credeam că tu cânţi!” jocuri...
jocuri... care ţi-a plăcut mai mult?
„ăla cu veterinarul!” a venit Horia...
„detest şosetele!” mă întorc la smarald.
timpul se întoarce la turcoaz. Alain
se întoarce la jad. Anana se roagă pe
un fulg de nea! to be or not to be, alb
şi negru... acvamarin şi ochi albaştri,
liniştea lui Eliot... mama şi lalele
firave de capitală. „mă aşezi în braţele
tale. te iubesc, fiica mea.” niciodată
nu e prea târziu. „locul aştepta această
minunată icoană.” noapte liniştită, mamă

atelier

*Spaţiu consacrat proiectelor editoriale
în care sunt angrenaţi colegii noştri.*

Fragment din volumul în pregătire
“Trompetist la curtea scriitorilor”

Nicolae Eremia



TEIULE CU FRUNZA LATĂ
– Folclor literar din Teiu, Argeş –
Vasile R. FĂLCESCU,
Marilena LICĂ-MAŞALA,
Editura TIMPUL, Iaşi, 2012

Mă încerca regretul că zestrea spirituală a comunei Teiu, investită în folclor, a rămas risipită prin memoria obosită a bătrânilor, sau dispărută odată cu cei ce au trecut dincolo, iar neputinţa de a începe o cercetare în condiţiile actuale, mă făcea să preţuiesc orice urmă materială din trecutul satului natal. Bucuria cu care întâmpin apariţia acestei cărţi este, din aceste motive, foarte mare, şi consider că trebuie adusă toată lauda tezaurizatorilor folclorului teian, domnului profesor Vasile R. Fălcescu şi doamnei Marilena Lică-Maşala, fiică a comunei Teiu, şlefuită de profesorul care i-a devenit colaborator, dar şi de ceilalţi inimoşi dascăli, printre care şi învăţătoarea Lică Dumitra, mama sa.

Demersurile de acum patruzeci de ani ale profesorului Vasile Fălcescu împreună cu „micii folclorişti” adunaţi sub pretextul unui cerc de folclor din Şcoala Elementară Teiu-Argeş, au văzut lumina tiparului după o seară, sau mai multe, de amintiri şi discuţii, dintre un dascăl şi eleva sa, fiind vorba, aici, de cei doi autori ai culegerii de folclor „Teiule cu frunza lată”. Pentru această ispravă a fost antrenată şi o altă elevă a şcolii teiene, profesoara Mirela Pan- drea, directoarea actuală a şcolii, care a efectuat culegerea computerizată, dar nu trebuie uitaţi elevii de acum câteva decenii, adevăraţii „muguri de tei”, cum bine şi frumos sunt definiţi de o revistă, cu acest nume, a şcolii. Fiecare nume regăsit în caietele profesorului şi în paginile acestei cărţi merită un gest de respect din partea noastră, cei de acum, dar şi a generaţiilor viitoare, nădăjduind că descoperirea tezaurului folcloric al comunei va fi o pre-ocupare perpetuă.

Nimeni nu ridică pretenţia originalităţii cărţii sau a materialelor publicate. Folclorul a umblat din sat în sat odată cu flăcăii care mergeau în peţit în alte sate, în instrumentele vestiţilor lăutari teieni care făceau schimbul de cântece pe la nunţi sau diverse petreceri, în cătănie, împărţit cu camarazii de suferinţă, a rămas zăgăzuit în sufletul oamenilor ca un mijloc de exprimare a bucuriei, tristeţii sau a poveştilor personale de viaţă. Depăşind

momentele de sentimentalism, purcedem la o analiză scurtă asupra materialului cules.

Lirica variabilă a folclorului teian răspunde problemelor vieţii de totdeauna, găsind tematici din toate sub speciile: cântece de înstrăinare, (*Rău e Doamne prin străini*, *Bate vântul valurile*, *Sus, pe casă, la mândra*), de dor, (*Mamă, mamă, dor de mamă*, *Cată, tu, o buruiană*, *Foaie verde foi de nuc*), cântece de pahar, de jale, de cătănie, de pribegie, cântece de dragoste etc. Cântecele păstoreşti lipsesc din fondul cărţii, această îndeletnicire nefiind dominantă în spaţiul etno-cultural al comunei Teiu.

Numindu-i, în continuare, „micii culegători" pe cei care s-au „perindat din poartă în poartă, din curte în curte, din teian în teian", între anii 1966-1970, nu putem să nu ne lăsăm seduşi de sârguinţa cu care şi-au făcut temele, spre mulţumirea profesorului, unii dintre ei lăsându-se pătrunşi de spiritul de „cercetător", ajungând astăzi să-şi mai şlefuiască, încă, demersurile, precum Marilena Lică-Maşala ori Jean Dumitraşcu, sau să fim partaşi la emoţiile celor, care, ajunşi oameni în vârstă, îşi vor vedea strădaniile culese în paginile acestei cărţi. Nu am urmărit un studiu academic al mijloacelor şi tehnicii de culegere a folclorului, ne-am bucurat doar că acest material există şi este, în sfârşit, scos la lumină.

Aşadar, să „deschidem larg poarta cea mare dinspre hotarul Teiului, poftindu-te, Cititorule, să ne fii alături, să ne bucurăm de versurile aici adunate,…din viaţa ce se rostuia odinioară la şezători, hore, baluri, lucrările câmpului, treburile curţii ori, pur şi simplu, pe marginea şanţului în zilele lungi de vară sau la gura sobei în nopţile de iarnă" – invitaţie făcută de Marilena Lică-Maşala în cuvântul său „Teiu, neuitată vatră".

Romel Stăncioiu

Fragment din monografia în pregătire
“Biserica din Stăneşti”

BISERICA DIN STĂNEŞTI

Monument istoric

Aşa cum afirmă Nicolae Iorga „românii se trag din amestecul autohtonilor care au fost vechii locuitori ai Peninsulei Balcanice, adică Ilirii şi Tracii, cu elemente din Imperiul Roman. Tracii şi Ilirii au trăit şi au murit în legea lor păgână."

Probabil că şi la noi s-a transmis această lege, cu toate că suntem atestaţi pe aceste meleaguri numai de pe la începutul secolului al XVI-lea, aşa cum atestă un document din 1502 prin care Radu cel Mare întăreşte prin hrisov lui Mogoş şi fratelui său Nanciu „ocina lor de la Stăneşti". Profesorul N.Hera afirmă însă că existenţa satului este mult mai veche, că s-ar fi format odată cu închegarea statului feudal al Ţării Româneşti. În sprijinul acestei teorii vin legendele noastre despre râul Doamnei, Piatra Doamnei, Lacul cu bani, în care se povesteşte că ar fi ajuns pe aceste meleaguri o doamnă din familia Basarabilor, care, urmărită de tătari, a ajuns pe apa râului până mai sus de satul Corbi unde s-a ascuns după un monolit uriaş numit de localnici Piatra Doamnei. A încercat apoi să treacă apele învolburate, dar a fost luată de valuri şi s-a înecat, trupul fiindu-i găsit mult mai la vale, în satul vecin. De atunci râului Negru i s-a spus râul Doamnei, iar satului unde i s-a găsit trupul, tot în memoria doamnei, se numeşte Domneşti.

Un alt document datează din 27 august 1582 prin care Mihnea Turcitul întăreşte Neagăi şi lui Manea mai multe locuri cumpărate printre care şi de la popa Nanciul din Stăneşti. Mult mai târziu găsim zapisul de danie al lui Matei postelnicul către Mânăstirea Negru-Vodă Câmpulung de la 21 ianuarie1678 pentru moşia sa de la Stăneşti, care poartă multe semnături, printre care şi a lui popa Stoian. Acest lucru ne dovedeşte că încă de pe atunci au existat preoţi care să îndeplinească servicii religioase şi la Stăneşti.



Existând preoţi, înseamnă că au existat şi lăcaşuri de cult, dar nu există documente care să ateste acest lucru. Dacă ele au existat, cu siguranţă că au fost construcţii modeste din lemn şi chirpici care n-au lăsat nicio urmă care să ne dovedească existenţa pe aceste meleaguri.

Vechii locuitori şi-au construit la început o bisericuţă din lemn la care au folosit şi unele materiale aduse de la biserica veche a schitului Slănic, situat la răsărit de satul nostru.

Vremurile sunt tulburi, ţara trece prin momente de bejanie, trupele eteriste ajunse şi în această zonă, pârjolesc totul în calea lor, dau foc Mânăstirii Aninoasa, şi cu siguranţă la fel procedează şi cu bisericuţa de la Stăneşti.

Anii se scurg, creştinii se roagă pe unde pot, până când o ceată de oameni mai cu dare de mână se hotărăsc să înalţe un lăcaş sfânt, pe care să-l lase moştenire şi generaţilor viitoare.

Actuala biserică din cărămidă cu hramul „Stânta Treime" a fost construită între anii 1831-1834 şi este monument istoric, datorită atât vechimii, cât şi picturii caracteristică începutului de secol XIX. Aceste date sunt consemnate în pisania cu slove chirilice de deasupra uşii, la intrarea în pronaos: *„Această sfântă biserică ce se prăznuieşte Sfânta Troiţă, de robii lui Dumnezeu Marian şi Gligorie Răceanu şi Dimitrie Şandru şi cu ajutorul altor neguţători s-au ridicat în zilele prealuminatului domn şi împărat............(cuvinte şterse) şi a sfinţiei sale mitropolit Gligorie. Şi s-au început la întâiaşi zi ianuarie de la leat 1831 şi s-au săvârşit la leat 1834 avgost 20 de zile"*

Spre a dezlega enigma cuvintelor şterse trebuie să comparăm pisania bisericii vechi din Domneştii de Sus, care a fost zidită în 1828 cu pisania bisericii de la Stăneşti. Acolo scrie: *„...în zil(e)le înaltului împărat a to(a)tă Rusia Neculae Pavlovici şi mitropolitul Gligorie 1828"*

O altă interferenţă între cele două biserici este că au aceaşi formă arhitecturală.

Biserica Stăneşti, în formă de navă este construită din cărămidă, are lungimea de 18 m, iar zidul are grosimea de 90 cm. Clopotniţa situată pe pronaos este tot din cărămidă.

Cele patru despărţituri interioare: pridvorul (tinda) aflat în partea de sud a bisericii este prevăzut cu uşă încadrată de două ferestre, toate prevăzute cu arcade sub formă de acoladă, este despărţit de pronaos prin zid prevăzut cu uşă masivă din lemn, încadrată de toc din piatră cioplită, deasupra căreia stă scrisă pisania cu slove chirilice. La ultima renovare, din 2006, vechia tâmplărie a pridvorului a fost înlocuită. Din pridvor se pătrunde în pronaos, în care se găseşte o uşă pe peretele dinspre vest, prin care se ajunge în clopotniţă, unde se află toaca şi două clopote.

Pronaosul este despărţit de naos prin zid gros, cu două deschideri şi intrare la mijloc. Naosul reprezintă cea mai spaţioasă încăpere, care este separată de altar prin iconostas şi uşi împărăteşti. De-o parte şi de alta a iconostasului, de-a lungul pereţilor, se găsesc stranele în care se aşează credincioşii mai cu dare de mână în timpul slujbelor.

(va urma)

Adrian Mitroi

JURNALUL

Fragment din volumul în pregătire
“Picaturi de rouă”

15 mai 1520. Azi am pupat-o pe Juliette pe obraz. Fata doamnei Viviane de Saint Roudain, cea mai frumoasă curtezană. Juliette este drăguţă, blondă şi ascultătoare. Nu a ţipat, nu s-a supărat pe mine. Nu ştiu dacă mă iubeşte sau se poartă aşa doar fiindcă eu sunt Delfinul. Mă gândesc să încerc şi mâine. Sper să nu spună nimănui despre asta. Dacă voi constata că îmi va plăcea mult, îi voi oferi titlul de marchiză şi o voi face curtezană atunci când voi deveni rege. Mă duc să-i ofer o floare.

30 mai 1601. Stăm de şase luni în acest golf. Indienii sunt din ce în ce mai prietenoşi. Au venit şi astăzi să ne ajute la ridicatul fortului. Pe la prânz a venit şi Tinana cu mâncare. Pântecul a început să-i crească şi se vede deja că e gravidă. M-am spovedit preotului şi acesta mi-a zis că nu e un păcat prea mare să te încurci cu aceste animale (îmi venea să-l pocnesc), ba chiar le facem un bine că le mai îmbunătăţim rasa. Cum să-i spun acestei femei, care m-a iubit şi mă iubeşte necondiţionat, că plec peste o lună? Tinana, dragostea mea! L-am rugat pe căpitan să mă lase s-o iau cu mine. Nu a vrut s-audă de aşa ceva. Ce fac, renunţ la civilizaţie, sau la iubire? Ce să fac?

8 septembrie 1698. Iartă-mă, Doamne, căci am păcătuit cu gândul! Iartă-mă, Doamne, că nu am putut să mă abţin din gândul meu necurat! Azi a venit la noi fratele Simeon din mănăstirea de calugări franciscani, să împlinească cele sfinte. Păcătoasa de mine, l-am văzut ca pe un înger coborât din ceruri. Este înalt, tânăr, blond, cu ochii mari şi albaştri, ca cerul senin. Radiază o lumină palidă, sfântă. E frumos! Îi lipsesc doar aripile. Când mi-a vorbit, m-a trecut un fior de foc amestecat cu gheaţă. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar ştiu că inima îmi spărgea pieptul, eram lac de sudoare, rămăsesem fără cuvinte şi cu ochii pironiţi pe poala sutanei dânsului. Am simţit o dorinţă, o dorinţă de care-mi este mare ruşine. Doamne, mântuie nevrednica ta slujitoare!

5 decembrie 1770. Astăzi am mai compus un lied pentru Izabella. O iubesc, o iubesc ca un nebun. Am iubit-o din prima clipă. Ultimul vals, care a fost atât de apreciat, l-am scris cu gândul la ea. Mă culc şi mă scol cu ea în gând. De când i-am mărturisit dragostea mea şi mi-a mărturisit că şi ea mă iubeşte, am în minte doar un nume: Izabella. Ţie îţi închin compoziţiile mele, visele mele, viaţa mea. Nu ştiu cât voi mai rezista, dar ştiu sigur că într-una din zilele următoare mă voi duce la părinţii ei, spre a le cere încuviinţarea pentru logodnă. Ştiu că sora mea va fi foarte bucuroasă. Diseară o voi anunţa pe Iza mea dragă că mâine vom face o plimbare cu sania. Va fi o zi minunată!

21 august 1825. De ce, Doamne, nu m-ai luat înainte de a trăi aşa ceva? De ce a trebuit să mi-l răpeşti pe el? Mai bine mă lăsai să mor decât să-l văd aşa. Ce chin! Sufletul meu este sfâşiat, inima îmi sângerează. Nu pot vărsa lacrimi, dar plânge toată fiinţa mea. Nu cred că există pe lume suferinţă mai mare decât să-ţi vezi iubitul însurându-se cu altă femeie. Şi măcar dacă ar fi una tânără şi frumoasă. S-a însurat din interes cu o văduvă bogată (of, că nu am avut eu norocul să fiu acea văduvă!). Dar nu, nu renunţ! Îi voi scrie, îl voi ademeni şi-l voi avea din nou în patul meu. Nu-mi mai pasă de nimeni şi de nimic! Va fi din nou al meu, mi-o jur!

30 iunie 1900. Azi am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea. Cred că nu există păcat mai mare decât să-ţi trădezi cel mai bun prieten, culcându-te cu soţia lui. Nu ştiu ce a fost în capul meu. Parcă m-a orbit diavolul, dar o iubesc enorm. Mi-am găsit muza: mi-am recăpătat speranţa că mai pot scrie. Mi s-a deschis imaginaţia şi a plecat să cutreiere cele patru zări. Sunt fericit, sunt mulţumit, sunt îndrăgostit! Sunt nebun, sunt trist! Mi-am închipuit chiar un dialog serios cu prietenul meu, eu propunându-i să facem schimb de soţii. Cum ar fi?! Dacă stau bine să mă gândesc, chiar îmi dau seama că el s-ar potrivi mai bine cu Emma. Sunt nebun de legat! Nu m-am gândit nicio clipă la copii. Ce mă fac?

18 aprilie 1988. Am mai făcut o victimă, pe mine! Am devenit victimă după ce am întâlnit-o pe ea. Este înaltă, cu forme sculpturale ce-ţi trezesc imaginaţia. Părul ei de culoarea nisipului i se revarsă peste umerii ce merită să stea dezgoliţi pentru a fi admiraţi. Nu ştiu ce o să le spun celorlalte, nici măcar nu ştiu dacă merită să le mai spun ceva. Tot ceea ce ştiu este că nu mai sunt liber. Deh, de ce ţi-e frică, de aia nu scapi! Sufletul meu pereche este aici lângă mine. Dragostea mea adevărată abia acum începe.

8 martie 2020. În clipa în care s-a refăcut legătura pe reţea, nu ştiu ce conexiuni s-au făcut, nu ştiu adresa în care am intrat, dar mi-a apărut el pe ecran. Totdeauna m-am ferit să-mi fac cunoştinţe prin net. Pot fi falsificate uşor. Totuşi, ţinând cont de experienţa mea, nu pot fi minţită aşa

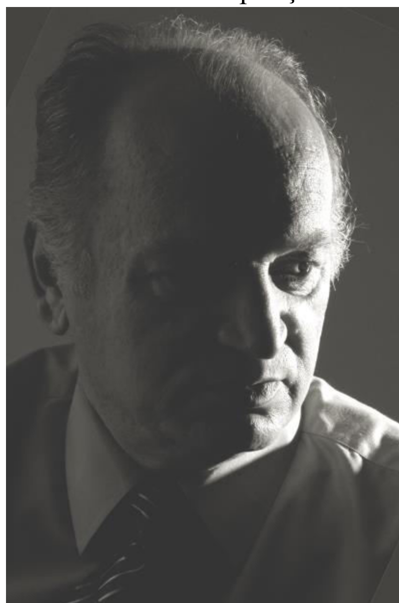
uşor. Stătea în faţa camerei, cu privirea pironită pe ecran, fără să scoată niciun cuvânt. L-am privit şi eu un timp. Mi se părea că trecuse o viaţă. La un moment dat mi-am dat seama că aveam camera deschisă şi că el se uita la mine. Cred că de mirare am scos un geamăt, pe care el l-a interpretat a fi o sperietură. M-a rugat să nu mă deconectez şi m-a întrebat dacă vreau să fiu iubita lui virtuală. Apoi am stabilit orele de contact pe reţea. E OK să fii îndrăgostită! Trebuia să se întâmple deja, am paisprezece ani.

21 ianuarie 2154. Este cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Mi-au găsit alesul. Când mi-am verificat corespondenţa, am găsit anunţul făcut de către serviciul guvernamental prin biroul matrimoniale. Sunt totuşi o femeie norocoasă! Mă împlinesc la patruzeci de ani. Unele s-au împlinit la şaptezeci de ani, altele (cele mai multe), niciodată. Abia aştept să treacă perioada de acomodare de cinci ani, să putem aplica pentru un copil. Dacă îmi îndeplinesc şi acest vis, voi deveni cea mai mulţumită femeie din sistem. Chiar nu-mi fac probleme. Căutătorii sunt profesionişti, şi apoi mai există şi poliţa de asigurare. Sunt sigură ca ne vom plăcea reciproc, ne vom simţi bine şi vom forma un cuplu normal conform standardelor societăţii moderne. Mă duc să-i pun primele întrebări şi să-i dau primele răspunsuri prin holomobil. Asta, până vom fi relocaţi şi reevaluaţi. Pa, jurnalule!

NICOLAE EREMIA

GREUL URCUŞ

Era o zi toridă de vară. Tata, responsabil de batoză la treierat, scruta orizontul topit în câmpie. I se părea că vede un călăreţ alergând şi spera că-i va aduce vestea naşterii mele. Deabia seara, când soarele se mai îmblânzise ca după o zi obositoare de muncă, o femeie îi aruncă într-o doară o vorbă: "să-ţi trăiască feciorul, Costică!". Atunci a înţeles, avea un fecior. După ce opri batoza, îşi aruncă pe trup câţiva pumni de apă şi porni de-a curmezişul islazului către dispensar, unde mama îl aştepta fericită şi, impresionată de marea ispravă, nu-şi putea stăpâni lacrimile. Eram primul lor copil!



Vestea în sat s-a dus repede. Păuna pusese masa pentru ursitori, s-a culcat devreme să le pândească şi să asculte cu atenţie ursita însă, dimineaţa era dezamăgită deoarece, singurul semn al ursitoarelor, era un ziar mototolit în care păstrase „duriile" de zahăr cubic şi părerea unui vis în care, nişte prinţese îşi unduiau trupurile într-un fel de dans. Nu se putea dumiri şi îşi reproşa că poate de bătrâneţe i se înmuiase vigilenţa. Parcă se mai lumină puţin, când văzu copilul şi zise, mai mult pentru ea: „acu' înţeleg ce făceau ursitoarele cu făliile alea de cer albastru, uită-te fă maică ce ochi albaştri ca cerul are copilul ăsta"! În sfârşit, trecură zilele, lunile, anii şi Păuna îmi povesti şi mie tărăşenia din noaptea cu ursitoarele. Descriind comportamentul lor nu uita să precizeze că „parcă erau bete". Aşadar, *la naşterea mea, ursitorile s-au îmbătat,/ alergau pe câmpii ca nişte zălude,/ cu albastru de cer voind să mă ude/ şi să mă arunce în izvor de păcat.*

Trec anii,... trec anii!

O zi mohorâtă de toamnă. Un copil sta înghesuit alături de alţi colegi în camionul descoperit, care îi ducea spre şcolile de la oraş, unde aveau să devină oameni. Nu-i intra nimeni în voie, nu-i păsa că va deveni sau nu „Om".

Cu ochii de acum, îl văd cum sta pe banca maşinii ca pe o baliză de salvare. Ploua mărunt, de toamnă, cum nu se mai văzuse. Parcă nici nu simţea că ploaia îi năclăise părul şi se scurgea pe sub gulerul cămăşii, chiar pe şira spinării. Nici acum nu aş intra în vorbă cu el, pentru că tulburarea care se citeşte pe faţa lui rânjeşte colţii, ca o ameninţare, când vrei să te apropii. Nici nu ştiu dacă poate vorbi. Buzele lui par inflexibile şi incapabile să articuleze un cuvânt. Era atât de copil, prietenul meu şi se răsfăţa cu atâta tristeţe! Intru chiar în sufletul lui, sper că în sufletul unui copil este linişte, cald şi curăţenie. Doar curăţenie găsesc iar liniştea este de fapt o furtună. Parcă prefer să rămân afară, unde ploaia mi-ar părea un duş cald, pe lângă viscolul dinlăuntru. Sunt singur înlăuntrul unui copil de paisprezece ani şi mă chinuie frigul acela, un frig de toamnă netrecătoare. Cercetez fiecare ungher, să văd o lumină, să găsesc un răsărit, măsor oceanul de tristeţe şi sper în zadar în "al nouălea val". Maşina toacă monoton timpul. Prietenul meu alesese un drum, care îi toca bucuriile. Urcase într-o maşină a timpului în care va călători ca un bumerang. Din acea zi de toamnă urâtă şi rece, călătorea ca un bumerang pe un drum care îi toca bucuriile. Bumerangul îşi începea călătoria, prietenul meu

își începea călătoria ca un bumerang. Aş vrea să-l liniştesc cu lumina anilor pe care i-am trăit: „te vei întoarce în locurile de unde ai plecat dar, ia aminte, timpul le va schimonosi. Pe unde vei călători, locurile nu te vor cunoaşte, în locurile de unde pleci vei reveni, dar locurile acestea nu te vor cunoaşte".

....

După situaţia materială a părinţilor nu puteam să urmez decât o şcoală profesională, unde statul ne hrănea, ne îmbrăca, ne instruia şi ne asigura un loc de muncă, până ni se vor întări aripile, să zburăm şi să ne purtăm singuri de grijă.

În ultimul an de şcoală, îndrăzneam să recunosc că sunt îndrăgostit şi începeam aventura lirică. Îi mărturisesc aceasta profesorului meu, Mihail Ilovici care mă încurajează de parcă deja eram un geniu. Asta era meteahna lui faţă de noi, să ne încurajeze zborul de început. Îmi băga în cap ideia că am sensibilitate dar trebuie să-mi continui studiile şi să citesc multă poezie. Sfatul l-am adoptat ca pe un mare proiect de viitor şi m-a călăuzit multă vreme. Până atunci, terminând şcoala, mă angajez la Uzină. Trebuia să-mi achit datoriile faţă de stat. Zi de zi ascultam cum maşinile ronţăie oţelul, iar din mâinile mele ieşeau pinioane, prize directe, axe canelate pentru cutiile de viteză ale camioanelor „Steagul Roşu". Între două piese nu mai era răgaz pentru poezie. Doream să-mi schimb locul de muncă, să pot învăţa şi să-mi împlinesc visul.


la vârsta primelor încercări lirice

După un popas în satul natal, cât am fost bibliotecar, am luat drumul Bucureştiului, devenind „barosan de Bucureşti". Era un epitet pe care mi-l asumam cu oarecare ironie pentru că deriva din activitatea mea zilnică de a bate la baros. Chiar m-a întrebat prietena mea cu ce mă ocup în Bucureşti. Sunt „barosan", i-am răspuns fără alte explicaţii. Biata fată era gata să mă împingă spre însurătoare la doar 19 ani însă, peste câţiva ani, înţelegând tâlcul vorbelor mele, era mulţumită că nu mi-a căzut în braţe. Monotonia fiecărei zile o compensam după program, când mă refugiam în orele de clasă, la liceul seral, trăgând nădejde că aşa îmi voi împlini visul.

Din când în când, frecventând audiţiile dimineţilor muzicale de duminică, de la Sala Radio, strada Nuferilor, îmi detoxifiam sufletul. Rămâneam marcat de pasajele muzicale din vreo simfonie modernă a lui Iancu Dumitrescu. Încercând să ne iniţieze în genul simfonic modern, crea un fel de efecte sonore care, armonizate cu alte sunete, sugera diverse secvenţe din epocă. Aşa am înţeles că loviturile barosului meu, scrâşnetul fierului sub daltă, pot crea un „poem simfonic modern". Cufundat în gânduri, zi de zi încercam să desluşesc acele armonii în „frenezia muncii şi elanului tineresc". Eram un „trimbulind", în care lacrima suspina uşor.

De ispita căsătoriei nu am putut să mai scap. *Calică, iubirea m-a sorbit cu nesaţ,/ eu am vrut s-o alung, ea m-a prins cu alt braţ...* Mă uitam la chipul iubitei şi descopeream pofta ei de a fi lângă mine toată viaţa. Ca să nu ratez ocazia, m-am grăbit să mă căsătoresc, în ultimul an de liceu. Nu mi-a părut rău niciodată, dar am transferat toate grijile mele familiei, care le-a preluat fără reproş. În scurt timp s-a născut primul fiu. *Era vremea copiilor cu cheia de gât*. Atunci mi-am asumat şi eu o responsabilitate, aceea de a nu-i mai părăsi nici de dragul facultăţii de filologie, pentru care ar fi trebuit să plec singur într-un centru universitar din ţară. De voie, de nevoie, mă orientez către o facultate tehnică.

Greu mi-a fost să împac ingineria cu poezia, nici astăzi nu cred că am reuşit. Evadam de la cursuri de dragul unei agape literare, a unei şedinţe la cenaclul „Liviu Rebreanu". Am devenit caraghios în ochii unui profesor, când l-am rugat să mă învoiască pentru întâlnirea cu Nichita Stănescu. Un inginer să cocheteze cu literatura? Simţeam cu dezamăgire cum, în sufletul meu nu mai are loc poezia. Îmi părea rău de tot parcursul meu în viaţă şi aveam senzaţia că mă târăsc pe coate şi pe genunchi. Urcasem într-un tren personal care mergea într-o direcţie greşită. Ca să-mi găsesc calea, unde trebuia să cârmesc? Câţiva prieteni literaţi au încercat să mă salveze însă, doar un „ghinion a fost norocul meu". Un infarct mă aşeza în faţa morţii. Doctorii îmi spuneau că nu am şanse de supravieţuire, dacă accept mă vor opera peste o lună de zile dar, cum au spus, fără şanse. Asta da, examen! Ce putere lăuntrică mă va ajuta să rezist fricii de moarte? Mă resemnez cu greu şi îmi stăpânesc disperarea în faţa familiei. Soţia încearcă şi ea să dea o atenţie doctorilor şi este refuzată, sugerându-i-se să ţină banii pentru înmormântare. Mi-a ascuns această veste aşa cum şi eu îi ascundeam descurajările mele. Somnul mă lua abia noaptea târziu, după ce terminam de analizat câte un capitol din viaţă. Pentru serviciu m-am sacrificat cel mai mult, la început pentru că era greu, apoi pentru că au sporit responsabilităţile. Când mai puteam să recuperez anii şi să mă dedic poeziei? Eram internat de aproape o lună, se apropia ziua când doctorii vor inspecta inima mea pe dinlăuntru şi mă întrebam dacă vor găsi în ea cioburile bucuriilor neîmplinite? Câte au trecut pe lângă mine fără să observ! Îmi doream să mai trăiesc cel puţin o primăvară, să nu mai ignor florile de cireş şi toată armonia naturii. Gata, a venit ziua!


„Barosanul".
Eu – muncitor la Bucureşti – la UMMR Triaj

Era un decembrie sinistru. Viscolul urla printre pavilioanele spitalului iar privirea mi se lovea de nişte cavouri. Îmi era silă să mor! Nici Moartea nu era încântată de ziua aceea mohorâtă, a pregetat şi nu m-a căutat, lăsând

doctorii să-şi facă treaba nedojeniţi. Am scăpat printre degete! Am prins primăvara şi vara, şi toamna, mă făceam că nu observ iarna care-mi stârnea amintiri sinistre. *A explodat în mine un poem, aud cuvinte cum stârnesc incendii...* Mi-am încercat vibraţiile lirice, dar emoţiile m-au copleşit la fiecare metaforă. Ani în şir am cernut nisipul aurifer al poeziei, cum spuneam într-un modest poem. Am adunat doar câteva pepite, cât să pot dovedi că am fost un căutător de aur. Pe cine poţi să mituieşti doar cu atât, ca să devii nemuritor?

Am revenit iarăşi acasă, după o lungă traiectorie în viaţă. Bumerangul îşi încheie călătoria şi se întorce la locurile copilăriei. Pe unde am călătorit, locurile nu m-au cunoscut, în locurile de unde am plecat am revenit, dar locurile acestea nu m-au recunoscut. Am călătorit ca un bumerang în propria-mi viaţă muzeu şi am eşuat, stelele numărând.

invitaţi speciali

Ovidiu Stancu



„Stancu Ovidiu Grigore, de profesie medic de familie în Piteşti, născut în Caracal jud. Olt, argeşean de la vârsta de 5 ani, trecut prin oraşele principale ale judeţului: Cîmpulung Muscel, Curtea de Argeş şi Piteşti, Liceul N Bălcescu absolvit în anul 1977, UMF Bucuresti – Facultatea de medicină şi farmacie, absolvită în 1984, familist convins, soţia profesoară, doi copii, Daniela şi Bogdan. Pasiuni: şahul (instructor de şah), literatura, medicina. Îmi plac pescuitul, excursiile, psihologia. Nu suport înşelăciunea, minciuna şi şmecherii. Colecţionez cărţi de joc cu imagini din diferite oraşe sau ţări. Mă ghidez în viaţă după conceptul: Fii diferit!”

Talismanul dorului sihastru

Eşti tremurul ce pielea-mi încreţeşte,
Sunt mângâierea ce îţi dă fiori,
Sunt adiere peste câmp cu flori,
Eşti un parfum ce lent mă ameţeşte.

Eşti roşul macilor crescuţi din glie,
Sunt alb ce se ascunde-n curcubeu,
Sunt visul ce te bântuie mereu,
Eşti trilul ce-l înalţă-o ciocârlie.

Eşti strigătul de început de viaţă,
Sunt nota ce se zbate-n vioară,
Sunt picătura ce-ncet coboară,
Eşti răsuflarea ce pe geam îngheaţă.

Sunt limitele unui cer albastru,
Eşti floarea care tremură-n glastră,
Eşti zbor frânt de pasăre măiastră,
Sunt talismanul unui dor sihastru.

Nostalgie de toamnă

De neagră nostalgie
Încerc azi să mă scutur,
La fel cum crisalida
O leapădă un flutur.

Sunt bântuit de-aseară
De amintiri flămânde,
Întruchipate-n vise,
Ce-apar de nu ştiu unde.

Târcoale-mi dau iluzii
Şi în gâtlej dor noduri,
Simt tot ce simte râul,
Când se loveşte-n poduri.

Lăsat-ai peste mine
Mii pescăruşi în stoluri,
Nimic nu mai mă doare,
Dar mă-nec în doruri.

Partidă cu final simplu

Ne naştem pioni pe tabla de şah a vieţii
Cu miliarde de pătrate, unele albe, altele negre,
Ne dorim să fim regi sau regine,
Dar nu devenim decât nişte bieţi nebuni,
Unii mai albi, alţii mai negri…

Dumnezeu joacă şah cu Destinul
Şi atacă pe flancul drept al luminii;
Lui nu-i prea place să piardă vre-o partidă,
De aceea a pus îngerii ca avangardă,
Iar Arhanghelii îi sunt generali.

Partida a pornit în zorii lumii,
Dar la începuturi se juca fără ceas
Şi pentru că devenise plictisitor,
Dumnezeu a inventat Timpul…
Cu controlul mutărilor la două mii de ani.

Înaintea ultimului control, Dumnezeu, fiind ocupat,
A intrat pentru o vreme în poziţie rea,
Şi a trebuit să-şi sacrifice Fiul…
De fapt, nu a fost un sacrificiu real,
Ci o transformare în figură superioară.

De-o vreme, Destinul atacă puternic în centru,
Folosind Apocalipsa ca figură feerică
Şi pentru că i-am înşelat credinţa,

Dumnezeu ne pregăteşte intrarea
Într-un final simplu:
Doar El şi Destinul…

Patinând printre stele

Univers de gheaţă scânteind în soare,
Între EU şi TU sunt trasate linii,
Ochii tăi aruncă săgeţi orbitoare,
Trezind la viaţă germenii luminii.

Zboruri peste lume se-ncrustează-n piele,
Pânze de păianjen desenând în noi,
Material de rochii pentru zâne, iele,
Ţesute cu ace de albine-n roi.

Patinăm sălbatec peste praf de stele,
Îngheţat de suflul unui inorog,
Te apleci cuminte pe braţele mele,
Te ridic spre lună şi încet, mă rog.

Scaldă-ne-iubire, Doamne, şi ne iartă,
Suntem doar scânteie, într-un foc ceresc,
Vântul deznădejdii peste tot ne poartă,
Suntem două stele care se iubesc.

Sentimente pierdute

Alerg după tine,
Ca după un metrou pierdut
În ultimul moment.
Deşi ştiu că uşile nu se vor mai deschide,
Să mă primească înăuntru,
Tot mai sper să vină o minune,
Să găsesc măcar un loc pe unde să mă strecor,
Ca un student care întârzie la cursuri,
O minune, care să dea timpul înapoi,
Măcar cu o secundă,
Secunda în care te-am pierdut

Femeia în rochie roşie

Într-un univers paralel
Femeia în rochie roşie
Îmi bântuie visele,
Îmi bântuie nopţile,
Îmi bântuie zilele,
Îmi bântuie sufletul,
Cu mersul său de felină
Sălbăticită,
Cu picioarele sale
Lungi, mai lungi, şi mai lungi,
Cu braţele ca două gâturi de lebădă,
Şi tot atât de albe,
Femeia în rochie roşie
Mă priveşte continuu,
Cu ochii săi de azur,
De parcă eu aş fi Scufiţa Roşie
Şi ea Lupul...

Contopire

Nicio clipă n-aş fi crezut
Că poţi întâlni iubirea aşa... deodată,
Până când te-am văzut,
Plutind uşor ca o balerină
Din Lacul lebedelor,
Simplă şi diafană,
Ca o naiadă, stăpână deplină
A izvorului iubirii mele.
Şi stând aşa nemişcaţi
Privindu-ne prin fereastra larg deschisă
Eu de o parte şi tu de cealaltă
Parte a vieţii mele,
Am devenit brusc aceeaşi fiinţă
Şi imediat, afară, a început să ningă.

Artist plastic, solist vocal (solo sau în grup), iar acum... şi poet. Pe scurt: aparţinător unei mari culturi.

Constantin Samoilă



Eroului-iubire necuprinsă o floare o lacrimă şi-o stea

A căzut aşa, cum i-a prezis destinul
Cu buze tremurânde către imensul cer
Sub norii ce plângeau în taina lor ascunsă
Neîntrebând credinţa ce îl făcuse fier
De s-ar preface-n stea, ar fi cea mai aprinsă?
A căzut aşa, cum soarta i-a fost scrisă
Cu ochii-nlacrimaţi către imensul cer
Din cele patru zări adulmecând tăcerea,

Neîntrebând credinţa ce îl făcuse fier

De s-ar preface-n lacrimi, ar alunga durerea?
A căzut aşa cum viaţa i-a fost dată
Ducându-şi pân-la capăt destinul său etern
Şi dragostea de ţară, onoare nepătată
Neîntrebând credinţa ce îl facuse fier

De s-ar preface-n floare, ar fi cea mai frumoasă?
De s-ar preface-n floare, ar fi cea mai aleasă.
De s-ar preface-n lacrimi, ar alunga durerea.
De s-ar preface-n stea, ar fi cea mai aprinsă?
Iubirea nostră însă, rămâne necuprinsă.

Noi,

Noi, care încă mai suntem
Păstrând tricolorul în suflet
Şi-n glas,
Alimentăm flacăra cântării
Şi-a iubirii de neam şi ţară
Pentru menţinerea ei
Să nu se stingă niciodată.
Pentru că,
Cel născut spre a cânta

Cu vocea, cu condeiul sau lăuta
Şi-n agonie mai cântă,
Poate şi-n galaxii.
Toate se vor pierde sau risipi
Dar,
Noi ne vom salva.
Duhul speranţei în cântare
Şi simţire patriotică
Nu-şi va istovi puterea în rodire

Sperăm,
Că în această horă a iubirii
Se vor opri actorii,
Nepoţii şi strănepoţii noştri
Ce vor turna uleiul sfinţit
În candela aprinsă
Din suflet şi simţiri
Alimentând-o
În speranţa că nu se va stinge
Niciodată.

Nicolae Doru Berbec

A C C I D E N T U L

(un fragment dintr-o proză respinsă de cenzura Festivalului Naţional „Cantarea României”, în anul 1979)

O „întâmplare” – cum îi ziceau ei – îi pusese în cap întreaga familie. Era nevoie de el, reclamau toţi. Putea şi trebuia să intervină , căci cunoştea pe cineva mare la Inspectorat. Fuseseră tovarăşi la Raion. (“Doar omul te ştie şi te serveşte. Nu se poate să te refuze. Să te duci numai la el şi să-i spui, că te va înţelege sigur şi ne ajută”.)



Cu o săptămână în urmă plecaseră la mare cu maşina lui Grigoriade, cumnatul fiicei sale. Pe undeva, după Urziceni, a lovit o bătrână care traversa strada. Femeia a murit în spital.

„Ghinionul“ – zicea baiatul. (Cu o zi înainte aniversaseră până noaptea târziu doi ani de la căsătorie..., iar carnetul îl luase de-o lună.)

Dar această „întâmplare” a atras din sinele lui Haralambe o alta mai veche.

Prin cincizeci şi ceva... Era secretar la Raion, cu Propaganda. Un început de primăvară şi, umplând un camion cu agitatori , plecaseră spre Mlaştina. Haralambe în cabină, ceilalţi sus.

Se semnalase acolo, în satele din preajmă, în mai multe note ale comitetului comunal de partid, prezenţa periculoasă şi activă a unor elemente duşmănoase, câţiva chiaburi, alţii mijlocaşi. Maşina cu agitatori părăsise drumul naţional. Steagul roşu flutura în vânt... Uliţele primului sat... Din camion voci tinere încercau să acopere zgomotul motorului.

„Ce va-să-zică tineretul!” gândise încântat Haralambe. Se striga lozinca „ nr. 1” (cum spusese tov. prim într-o analiză: “ fără ea nu plecaţi nicăieri dacă vreţi să câştigăm batălia”): ”Doar cu clasa muncitoare, România stă-n picioare!”Apoi a ieşit un bărbat dintr-o curte...

Haralambe fusese gata să declare adevărul la Miliţie, că Ştefan, şoferul, mergea cu viteză, iar omul se trăsese într-o parte, dar camionul l-a răsturnat în şanţ.

Dar nu o făcuse.

„Lambe, măi băiatule, îl sfătuise prieteneşte Cineva Mare de la Regiune, tu eşti singurul martor. Omul (adică Ştefan) e de-al nostru, de cinci ani aici. Ştii şi tu – prezent la toate acţiunile. E de bază..., o duce greu... M-ai înţeles !”

Şi acel Cineva desfăcuse larg palmele pe masă în faţa lui Haralambe. În dreapta – Marx, Lenin, în stânga – telefonul.

„Asta e“ – înţelesese mesajul secretarul cu propaganda. „Omul trebuie ajutat. Nu ne putem permite tocmai acum, în toiul luptei, să pierdem un om...”

Haralambe tăcuse. Şi de atunci multă vreme îl bântuise amintirea accidentului şi se simţise nemulţumit de sine, ca după un păcat. Pentru că era în fond un om cinstit. Dar şi a greşi e omenesc.

Dintre cei de-acasă, doar Irina, nevastă-sa, aflase de accident. De când se pensionase erau mai mult timp împreună şi împreună intârziau seara la masa din bucatărie.

Vorbeau mai mereu despre copii, mai puţin despre ei, inimă sau reumatism.

„Copiii să aibă... Copiii nu au... Au zis copiii..."
Acum tăceau.

B E L E A G Ă sau B E Ş L E A G Ă ?

(Din volumul în lucru: „Piteşti, oameni, locuri, moravuri")

Dar parcă asta contează.

Locuia peste drum şi ne despărţeau câţiva metri de "stradă". Fără trotoare , pavată cu pietre de râu, dar se numea „stradă".

În curtea sa, trei case – gospodar înstărit, nu ca alţii care locuiau cu chirie – doua odăi în dreapta: una – bucătărie şi cealaltă – fostul atelier de cismărie, central – o casă argeşeană pe beci, cu pridvor larg şi cu muşcate pe pălimar, iar în stânga o altă cameră, nelocuită.

Se povestea că în acestă cameră sfârşise izolată, în timpul războiului, una dintre nevestele lui Beleagă.

O muşcase un câine şi, când se intrase în sărbătoarea Crăciunului a întrerupt tratamentul anti-rabic, îndelungat şi dureros. Acolo – un vin şi o bucată de carne de porc infirmierului care-i făcea injecţia în burtă şi... a scăpat.

Au încuiat-o şi, cât s-a mai putut, îi dădeau mâncare pe sub uşă. Cei care atunci erau copii povesteau că lătra, se izbea de pereţi...

Un fapt divers, că nu auzeai în fiecare zi despre cineva murind turbat.

*

Bătrânul, cum îl vedeam noi, copiii, era la a treia nevastă – Coana Didina.

În anii '50, aici, mai la marginea oraşului, femeia casătorită, deşi casnică, dar cu un oarecare statut social, era „Coană": Coana Aurica, Coana Ioana sau Coana Marietta (cu ortografia interbelică).

Din câte îmi aduc aminte, Coana Didina facea toată ziua bucătăreală. Era neamul mare: soţ, ginere, noră şi patru nepoţi pe care-i creştea de parcă ar fi fost ai ei. Dar avea şi de unde.

Toata ziua nu ieşea din şorţul decolorat de mult spălat şi cu un buzunar mare în faţă. Era o femeie cu mult suflet. Când putea, fără să o vadă Beşleagă, strecura o bucată de carne în marsupiul şorţului şi trecea strada la Coana Marietta.

Atunci mâncam sniţele...

*

Şi matuşă-mea, Coana Marietta, tot o femeie cu suflet.

Şi, ştiind că aveam încă de pe vremea aceea medic de familie (pe doctorul Breazu), la ea apela Coana Didina când i se părea ca ar avea o urgenţă.

Într-o vară, bătrânul a avut o criză de ulcer. Speriată, Coana Didina trece strada la Coana Marietta.

– „Moare dânsul!"

Telefon la doctorul Breazu care vine:

– „Marietto, du-te, fă, de-aici! Păi, mori tu înaintea ăstuia" .

Beşleagă era sus pe casă şi vopsea tabla.

Matuşă-mea s-a dus prima.

*

Din primăvară până toamna, după ora opt, bătrânul ieşea din atelier cu o cană de metal emailată, de-o jumătate de kil, plină cu vinul roşu al casei. În cealaltă mână avea un sfert de pâine neagră. Se aşeza pe prag şi lua micul dejun la soare.

Şi cu vinul e o poveste.

Într-o toamnă, coboară dânsul în beci şi după un timp începe a striga după ajutor la Coana Didina.

Femeia, punând răul înainte, că prea striga..., fuge la Coana Marietta.

Cele două coboară speriate în beci, unde îl găsesc încercând să oprească cu palmele bunătatea de vin care tâşnea din butoi şi se revărsa în jurul său. Umblase la cana să-l guste şi nu mai reuşea să o aşeze la locul sau.

*

În zilele de sărbătoare, spre ora prânzului, Beleagă trecea pe la vechiul sau prieten dom' Mitică, croitorul, şi împreună, îmbrăcaţi la costum negru mergeau şi se cinsteau la nea Lambe, la „Oltul", cârciuma cu tradiţie de pe „Sfânta Vineri".

Mult fum, două becuri chioare, două rânduri de mese acoperite cu pânză în carouri cândva, probabil, albastre, acum – gri, şi împuşcată din loc în loc, în mijlocul căreia trona o farfurie cu sare gri. Pentru mici, cui îi plăcea, sau pentru presărat în halba de bere.

Dar erau oameni liniştiţi.

Ca să nu se creeze îmbulzeală, în faţa barului era o balustradă, asa încât consumatorii îşi aşteptau la rând ţoiul, ca la casele de bilete ale cefereului.

Cu astfel de bucurii mărunte şi omeneşti îşi umpleau viaţa domnii altei generaţii, uitaţi la periferia oraşului.

Asta în timp ce oamenii muncii construiau socialismul...

Vavila Popovici (S.U.A.)

(poezii din volumul **"Poemele Iubirii"**)



Vinovăţie

Cerului te cer
Şi el îmi trimite lacrimi.
Plouă-mă
Cu lacrimi reci şi mari,
Răzbună-te! Strig.
Şi cerul te iubeşte
Şi mă plouă.
Vinovată sunt,
Că fără tine mai sunt.

Tu, poţi fi învierea mea?

Gândul nemărginirii mă tulbură.
Ador punctele de sprijin.
Mi-e teamă de ne-speranţă,
cred în lumină.
Tăcerea şi răbdarea,
Uneori,
Îmi evocă moartea.
Ne-iubirea mă revoltă,
Iubesc pe cei ce pot iubi.
Tu, poţi fi învierea mea?

Fascinaţie

În ochii tăi
mi-am scufundat privirea
ca în adâncul unei ape
şi am simţit
că pot muri liniştit,
înecată în apa
adâncă şi-albastră
a ochilor tăi minunaţi.

Cuvintele tale

Cuvintele pe care tu
Mi le repetai în fiecare zi. . . .
Sacre cuvinte!
Leit motivul care suna
Ca o apăsare
Pe clapele unui pian
Cu timbru unic. . .
Sacru leit motiv!
Zâmbetul tău care-aduna
Precum coşul cu flori,
Vesele colori ale inimii. . .
Sacru zâmbet!
Cum de s-a pierdut totul?
Astăzi,
Doar tăcerea din jur îmi vorbeşte.

Dăruire

Mă rugai
Să-ţi dau inima albă mult visată
Şi basmul părului meu blond,
Razele speranţei
Din ochii mari şi verzi,
Puţinul din singurătatea mea
Şi glasul de înger păgân!
Şi toată ţie m-am dat,
Nimic pentru mine, din mine
Nu am păstrat!

Dincolo de noapte

Sunt o noptate ca nălucă,
Mişcată de un vânt neştiut,
Pe strada plină de paşi şi de umbre,
Pe drumul de noi doi,
Cândva, cunoscut.
Plecând mi-ai lăsat teama şi dorul
Şi geamătul pământului mut.
Plâng iubirea pierdută şi sufăr,
Şi ceru-l întreb dacă ai fost nufăr.
Curând voi scoate
Din piept supinele toate,
Şi-mi voi arunca sufletul, undeva,
Dincolo de noapte.

Marilena Lică-Maşala

„Interprète, écrivain, traducteur, journaliste culturel”, cum se autodefineşte scriitoarea. În rândurile ce urmează, părerea competentă a acesteia despre precedentului număr al revistei noastre.

Revista „Carpatica”

Lansat joi, 12 martie 2015, la Centrul Cultural Piteşti, în prezenţa doamnei Carmen Salub, directoarea instituţiei, şi a numeroşilor scriitori, membri sau invitaţi ai redacţiei revistei, noul număr – 13! Purtător de noroc, în viziunea mea – păstrează cu sfinţenie carpatină grafica numerelor de întruînceput... Cele elegante 36 de file, în format suplu, înalt, A4, trudite cu răbdare de talentat bijutier de un artist al aşezării în pagină – al cărui nume nu ştiu să-l rostesc; a omis să semneze, din modestie – sunt dedicate, în mare parte, ca de altfel întregul concept editorial, inspirat de 8 Martie, Doamnelor, Domniţelor, Crăiţelor...



Fondată şi condusă de prozatorul Vasile Ghilencea, revista cuprinde nume de scriitori piteşteni, întemeietori ai filialei argeşene a Ligii Scriitorilor din România, cu sediul central la Cluj, iar caseta redacţională pe: Nicolae Cosmescu, redactor-şef; Constantin Vărăşcanu, secretar general de redacţie şi îndreptător de erori; Ion Dincă, secretar; Voichiţa Pălăcean-Vereş, editor invitat.

Pagina 3 este ea singură un omagiu Femeii, poemul „Sărbătoarea femeilor” de Adrian Mitroi, ţinând loc de – suntem avertizati în susul paginii – editorial.

După romanticul poem, citim acum proză. Condeiul umoristic al bunei noastre prietene, pianista Ilzi Sora, ne aminteşte, fără să vrea, fireşte, în „Păcatul”, că şi noi ne aflăm în săptămânile de înfrânare, nu doar eroina schiţei sale... Iar cu pamfleţelul-parodie „Greierele şi Furnica”, Ilzi îşi face loc, se pare, elegant, printre viperinele satirice talente literare. De la pagina 5 la 7, sar de pe un rând pe altul, vesele, gureşe, ca o vrăbiuţă, fragmente din „Vrăbiuţa” bunei noastre prietene, deasemeni, Steluţa Istrătescu.

Fondatorul revistei, Vasile Dorin Ghilencea, şi-a rezervat în acest număr un ecumenic popas: „Despre ecumenism”, iar Romel Stăncioiu îl omagiază pe Cicero, invitându-ne, indirect, să luăm aminte la „acurateţea şi stitlul inconfundabil, denumit generic *stil ciceronian*, caracterizat prin amploare, simetrie, strălucire şi rigurozitate”...

Ionel Dincă nu se dezice de bucuria ludică a cuvintelor... „Sicriu în avanpremieră” vesteşte ingratitudinea unor copii faţă-n faţă cu refuzul de a îmbătrâni şi mai ales – ferească Sfântul – de trecerea întru cea veşnică pomenire a mamei ce i-a alăptat cu laptele sânului ei de mamă...

Constantin Vărăşcanu, inspirat, aşterne o dedicaţie însăşi trudei confraţilor arhitecţi de Carpatică literară, trecând munţii – în poemul următor, fireşte – spre Ipoteştii domnului Eminescu. Eminescuuu... Aud, parcă, elegia regretaţilor Teodorovici...

Ah, de-acum, să ne ferim! Pagina 14 aparţine epigramiştilor... Succedat de Constantin Păun, maestrul Nic Petrecu ne „arată” cu indexul drept, „Pe scurt”, „Catrene mini”...

Poetul Adrian Mitroi, se-ntoarce iară, „cu gândul” la femeia iubită, urându-i „Noapte bună, te iubesc”, pe fila următoare, şi-odată cu dânsa şi noi, sub oblăduirea „Scânteii dragostei”:

Iubita mea ce vii de peste dealuri,
Cu ochii de smarald şi părul corb,
Până acum am trăit ca orb,
Plutind hai-hui pe ale vieţii valuri.

Hoinară cum sunt, dacă martie n-ar fi atât de friguros şi nici paşii n-ar trebui să mă poarte curând spre alte ţărmuri, i-aş spune eu însămi „Noapte bună” îndrăgostitului poet, pentru a fi prefăcută-n *zână* măcar o clipă, după cum promite în antepenultimul catren... Ce păcat însă! S-a sfârşit poemul...

Dar şi timpul meu de lectură! Voi reveni însă, promit...

(...) Reiau lectura. Cu noua rubrică numită „Atelier”, mărturisesc, redacţia revistei m-a sedus iremediabil, cum ar fi spus bunul nostru Vlahuţă. Darnică, ne aruncă o fărâmă din tainice cotloane de scribice chilii. „Lecţia de istorie” a poetului-profesor Constantin Vărăşcanu este *aruncată* dincolo, peste apele tulburatului Atlantic, taman pe ţărmul din patria americanilor, în braţele unui român: Ion Vlăduţu. O mai veche cunoştinţă a noastră, întâlnită graţie talentului regretatei pianiste Nazica Gărduş de a-i face pe oamenii să ia seamă unii la alţii. Ne bucurăm să aflăm că distinsul profesor o duce bine, luând în devălmăşie cântărită cu fine talere, masonica misiune de răspândire a liricii piteştene în brazda limbii dlui Edgar Allan Poe...

Mijloc de revistă. Pe întinderea cuprinsă între fila 18 şi surata ei impară, tihna peniţei distinsului Nicolae Cosmescu ne poartă către dramele raliului, dincolo de vraja purpuriei cortine ce ascunde invidiatele cupe ale starului Dan Suciu. Se vede bine că adânci sunt, cu adevărat, apele liniştite ale naratorului...

Începând cu fila 19, ne putem lăsa călăuziţi cu încredere, preţ de două pagini, prin noianul de carte ce răsare lună de lună, an de an, în ograda scriitorilor, de exigenta pecete a exigentului cu sine şi cu alţii autor de analitică selectivă rubrică de cronică de lectură ce ne recomandă: Gabriel Petric, George Vulturescu, Adrian Alui Gheorghe. Pe eraticul liric Nicolae (Nini) Eremia – autorul inspiratelor note de lectură, se subînţelege – îl cunosc, vine vorba, din pruncie... E consăteanul meu. Am dansat împreună la baluri, pe vremea când eram şi noi mai măricei, „de horă”. Era unul dintre cei mai tandri dansatori de tango şi blues, dintre toţi flăcăii ce mă invitau la dans. şi mă invitau cu prudenţă, pentru că mama le fusese mai la toţi, profesoară. Nini avea tot timpul dansului ceva delicat şi patern în îmbrăţişarea cu care îmi cuprindea spatele. Ceva ocrotitor, de frate mai mare. Ocrotitor îl simt şi-acum, după trecerea atâtor decenii... şi-n gând şi-n talentatul său condei.

De parcă s-ar fi vorbit cu precedenta, fila 21 îmi scoate-n cale o altă făptură ştiută din adolescenţă... Daniela Voiculescu! Cu rafinata ei invitaţie la prozaicul-liric *tuatara* ospăţ nipon, mă smulge din nostalgia amintirilor *Din Teiudava* (titlul unui ciclu dintre poemele mele bilingve, în română şi franceză, în curs de tipărire în limba română) satului meu, pentru a mă arunca pradă prădată dorului uitat de kogălnicean marţipan şi de celest albastru de levănţică... Daniela, tu ai devenit o romantică... Nu că ai fi fost altfel, pe vremea primăverilor petrecute, desculţe, în *parcul* frumoşilor noştri ani de liceu. „Zinca Golescu”, 1970-1974...

Ei, nu se poate! Vorbesc de nostalgii, de adolescenţă, şi iată, liricul profesor Constantin Vărăşcanu mi se alătură, curtenitor, la evocare... Tot ca un frate mai mare. Balanţă, 1951. Impresionantul urcuş literar al profesorului Nicolae Doru Berbec îşi scutură din solarele coarne de cerb singuratic două inedite mini răvăşitoare proze. În acest număr, retro *mini*... e în vogă...

O tânără leoaică studentă îşi poartă prin început de primăvară toamna amintirilor de dragoste. Felicitări dragă Liliana Jugănaru. Vă îndemn la rezistenţă: e doar începutul...

A 25-a filă! Ar fi trebuit, fireşte, să-mi dau seama *dintruînceput* că nu voi avea scăpare nici aici de amicala prezenţă a savuroasei peniţe a zăvălaşei prietene Gabriela Zăvălaş... Pe cuminţi încolonate rânduri, un „Carpatic” omagiu laudaţio, cum se vrea şi modestul meu mai puţin

inspirat decât umorului domniei-sale cuvânt, trudei împătritului unit împărţit efort între scribi, redacţie, editor şi finanţator...

Cel puţin acesta din urmă, domnia-sa finanţatorul, va şti să pună mai multicel de-o parte, pentru data viitoare... Promiţătoarea revistă va creşte. Şi dacă-şi va ţine promisiunea, vor creşte direct proporţional şi nevoile pecuniare. Nu luăm *hic et nunc* aici în calcul regula minimaria de aur a unei ţări ce trebuie să reziste prin scrieri şi artă: lucrurile trainice nu se fac cu benevolat voluntariat...

Această revistă e mai mult decât un simplu organ de presă (o vorbă veche)! Azi sunt nostalgică, iertare, Cititorule, nu lua în seamă... Dar, unde-or fi *blestematele* vremuri ceauşiste în care se petreceau şi lucruri bune în ţara noastră? De pildă, scriitorii aveau salariu şi drepturi de autor; vezi Marin Codreanu, *Unde au dispărut minotaurii*, Muzeul Literaturii române, 2004), al pupilei unei asociaţii naţionale de scriitori. Este un blazon al oraşului nostru, al Cetăţii literare piteştene, şi de ce nu?, argeşeano-muscelene.

Ceva mai jos, spre finalul revistei semnează profesorul Daniel Dejanu, înfiat de cetatea Curţii-de-Argeş în urmă cu alte multe decenii, iar Iuliu Fodor îmi descreţeşte revolta cu o mlădiţă de magnolie, un scurt eseu ilustrat alb-negru, „De primăvară”.

Fila 26. O dovadă de trainică reuşită a relaţiei dascăl – ucenic: Constantin Vărăşcanu, fostul dascăl, şi Ania Cazan, fostul ucenic, într-un *altfel* de dialog... Ca să înţelegeţi metafora, trebuie să cumpăraţi revista.

Ce plăcut dar de Mărţişor îmi aduc suratele file 27 şi 28: pe însuşi exilatul Ion Vlăduţu, cu limbă maternă cu tot! Din prezentarea tenacelui Constantin Vărăşcanu, aflăm răspuns la întrebarea pusă ceva mai sus. Iată-l ce face: scrie, lansează volume dedicate „Limbii române” pe ţărmul american, cum spuneam, al Atlanticului.

La filele 28 şi 29, o altă livrescă regăsire din copilăria petrecută în *Teiudava*: Daniel Dejanu!

Cu câte mângâietoare daruri mi-a fericit lectura acestei reviste, scurta şedere în ţară...

Daniel Dejanu a fost unul dintre profesorii mei, la şcoala din sat. Toate copilele din şcoală eram îndrăgostite de orele de „Educaţie fizică”, fără să ne dăm seama cât de tânăr ne era profesorul. Aşteptam cu nerăbdare să învăţăm un joc nou (oina, handbal, baschet) ori să ne luăm la întrecere cu cronometrul pe care-l purta la ore... Noi, fetele dintr-a şaptea, am alcătuit şi o mică trupă de gimnaste... Eu mă antrenam pe pământul reavăn al primăverii, spre disperarea mamei, în grădiniţa cu flori... Îmi chemam la repetiţii şi cele mai bune prietene din trupă. Avându-l antrenor, iar noi, ambiţioasele clasei, ne-am încumetat să mergem într-un sat vecin, cu panglici şi tricouri mulate, la un concurs şcolar de gimnastică artistică. Ne-am întors, fireşte, victorioase! Au răsărit cam şifonaţi ghioceii în grădiniţa mamei, în primăvara acelui an, dar a meritat efortul...

Câte nu a făcut atunci, în şcoală şi în sat, profesorul nostru de sport... Pasionat coregraf, ne-a strâns în grupuri de dansuri populare (din care nu puteam lipsi, fireşte, eram doar preşedinta unităţii de pionieri pe şcoală, aleasă nu pentru că era mama profesoară la aceeaşi şcoală, ci pentru că nu-mi puteam închipui să fiu altcumva decât premiantă fiecare sfârşit de an şcolar). Ce jocuri! Ce coregrafie! Ce învârtite vâlnece şi înflorate fote... Nu ştiu alţii, dar eu am părăsit şcoala şi satul cu ritmul acelor însufleţite ore de gimnastică şi joc, sculptate-n amintirea crudelor mele oase, pe veşnicie. Îl regăsesc, după atâtea decenii, iată, talentat coregraf al cuvintelor. Alcătuitor de pasionante *Note de lectură*.

Profesorul Romel Stăncioiu, prezentat elogios de Daniel Dejanu, îmi devine brusc de două ori mai drag... O cauză reiese de mai sus. A doua? Pentru că nu-l lasă pe Marcus Tullius Cicero uitării. Ce bine e să-i mai citim din când în când, pe antici. Am luat bunul obicei, când vin prin ţară, de-a sta de vorbă, serile, cu Platon.

A 30-a pagină. Asistăm la un plăcut fair-play portretistic 8 Mărţişor. Voichiţa Pălăcean-Vereş îl prefaţează pe Adrian Mitroi în aventura „Călătorului prin viaţă” şi bine face. Ce ne-ar fi vieţile fără curtenitoarele declaraţii de dragoste primite din partea bărbaţilor, măcar de 8 Martie? Dacă se întâmplă ca Don Juan să fie poet, cu atât mai bine.

Iar respectuosul domn Vasile Dorin Ghilencea, luptător mai vechi al cauzelor pierdute din vechime de Femeie, oferă Alexandrei Pielmuş Nenciulescu, în loc de mărţişor, meşteşugite de laudă cuvinte...

Adriana Ciobotea – iată, încă o veche cunoştinţă! – debutează ca poet. Bun venit Adriana! În curând, vei avea întâia plachetă... Dacă te consolează, eu însămi am scris întâiul poem în chilia din „sihăstria” pariziană, în toamna lui 2009, în franceză... Iar acum am în curs de publicare câteva din cele peste 200 scrise de atunci, unele în română, altele în a doua limbă ce mi-a devenit maternă.

Nostalgic ca şi mine astăzi, Stelian Dima mângâie în tril de ciocârlie banca pe care a sărutat întâia fată, în dumbrava noastră minunată, Trivalea.

Patriot până în cea mai tainică fibră din lăuntrica fibră a măduvei spinării, confratele nostru mai mare Vasile Dorin Ghilencea, în ani şi condei, fondatorul revistei, să nu uităm, îl pofteşte cu eleganţă pe Profesorul Ioan Bojan de la Cluj, să ne scrie despre împrejurările ce-au *prilejuit* tragicul, durerosul, ingratul, sângerosul, nerăzbunatul dictat de la Viena. Această *nerăzbunată* „răzbunare”: luaţi-o în sens eufemistic, vă rog frumos! Inclusiv retorica întrebare: câte memoriale avem pe graniţa trasată atunci, ridicate întru amintirea românilor şi evreilor măcelăriţi de hortista năvălire a împănatelor căciuli pustiitoare?

Ştim bine, cum spuneam mai demult, într-un alt articol, că Regatul România Mare a stat „în gât”, iertat fie-mi cuvântul, multora, şi dinăuntrul ţării şi din afara ei. Şi-acestia au fost harnici, au lucrat temeinic pentru a ne vedea iară sfâşiată ţara. În nici un sfert de veac, au reuşit. Cum reuşiră „ai noştri” acum, tot în nici 25 de ani, să pună la pământ întreaga industrie a ţării. Şi-o dată cu ea, şi puterea de a fi un stat cu o economie statornică, prosperă, competitivă. Stat cu un cuvânt de spus.

Întreb însă gazda piteşteană a distinsului profesor clujean, ce şi-a publicat articolul în augustul trecut, când trebuia adică (29.08.2014): ce-ţi veni frate Ghilencea să ne sperii iar cu „ungurii”? Suntem abia la jumătatea lui martie, omule... Până la vară, mai e cale lungă.

Glumesc, fireşte. Încerc să-mi amintesc nume vinovate, fără să fi tras măcar un glonte, de smulgerea provinciilor din abia adunatul sân al ţării. Boemul nostru rege şi-l trăsese mai demult, cu alt prilej. Şi l-a „tras” în schimb bietul premier ungur, contele Pàl Teleki, singurul care merită de altfel, pomenit. Îşi încalcase cuvântul dat. Cuvânt de nobil!

Mai auziţi, Boieri dumneavoastră, astăzi, aşa ceva? În rândurile noii nobilimi din România?! Doamne fereşte! Dar câţi dintre dânşii poartă printre nobilele gene de români, gene de nobili? Baroni?! Aş! Patrioţi?! Ce vorbă!

Un gând pios în memoria regretatului descendent al prestigioasei familii de conţi ardeleni. Cât despre ai noştri... Curată mahala, vorba lui nenea Iancu. Dar, să ne întoarcem la treburile noastre de cititori în stelele carpatinei reviste.

Uite că Nic Petrescu îmi vine-n ajutor, cu rânduri despre Elena Văcărescu. Câtă faimă românească a dus în străinătate cu frumuseţea sculpturală a chipului ei de fildeş creol şi inteligenţa sclipitoare de prinţesă! Multe regale inimi trebuie să fi zdrobit cu liricul ei talent!

Iar Nuşa Cantemir, cu veneraţia istoricului său nume, ghicindu-mi parcă necazul şi supărarea pe ingraţii contemporani nouă, mereu aceeaşi şi mereu noi nevrednici Mişelache[n] autohtoni, ne dă exemple de eroi, femei! Ana Ipătescu, Ecaterina Teodoroiu, Elena Chriţă.

Spre mâhnirea noastră, am ajuns la ultimele trei file... O frumoasă poveste în episoade, despre Retevoieştii de baştină ai confratelui Ghilencea şi zidirii bisericii satului, precum şi premiate fierbinţi imagini din „sezonul rece” al revistei: iarna 2014-2015, pun capăt bucuriei de a fi străbătut această literară stare.

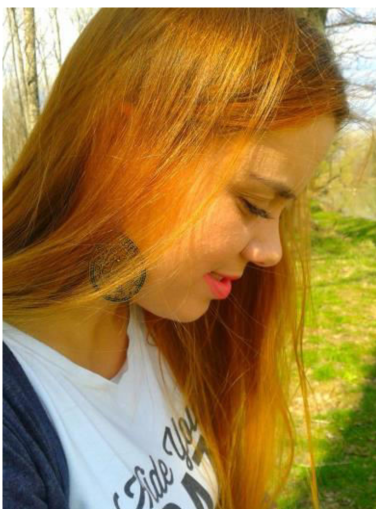
Coşul cu imortele îl voi decupa de pe fila-copertă şi-l voi pune la păstrare, în albumul de pe raftul cu amintiri de luat la drum, în noua călătorie ce-mi bate-n uşă...

Vrednică Carpatică revistă, cinste cui te-a scris!

studenţii de la Litere

O rubrică nouă, alocată tuturor studenţilor Facultăţii de Litere a Universităţii din Piteşti, dar nu numai lor. O rubrică ce ne-o dorim permanentă, şi cât mai amplă. Această “interfaţă” este animată de colaboratoarea noastră, Liliana Jugănaru.

Liliana Jugănaru



Iubirea din vis

Mă chemi prin gânduri mii
Şi mă aştepţi până în zori de zi.
Îmi ţii sufletul în palmă
Şi trupul mereu la vamă.

Adorm în sărutările-ţi pierdute
Pe obraz, pe mâini, pe frunte…
Mă trezesc în vise dorite
Cu gândurile-mi dezgolite.

Ne unim sufletele-n chipuri multe
Până bătăile inimii devin mute.
Ne sărutăm regăsiţi în vis
Suntem împreună, cum ne-am promis…

Distanţa s-a spulberat într-o palmă
Acum, trupul mi-e trecut de vamă;
Mă păstrezi în buzunarul tău puţin rupt,
Lângă chei şi un sărut, demult, pierdut.

Decizii

Ieri m-am decis să cresc
Mâine o să învăţ să iubesc
Azi visez privind spre lună
Poimâine dorm o săptămână.
Vorbesc trei ore într-un minut,
Mai citesc un vers şi din lumea asta mă mut…

Aprind în apă puţin foc
Jignesc viaţa făcând-o joc
Tind spre puţin noroc,
Căci sunt sătulă să n-am deloc.

Mi-am luat imaginaţia in râs
Am descris-o drept un “plâns”
Al timpului numit “mereu”,
Al copilului ce sunt doar eu.

Denisa Coroja



Dedal

Rătăcesc prin labirinturile din mine
căutând zadarnic o cale de ieşire,
bântui traseele întortocheate,
drumurile false şi întunecate...

O alee spre aer – e numai un vis,
continui hoinăreala, în spaţiul închis.
E-o linişte nebună, ca de spital,
Mi-aud doar răsuflarea cum urlă-n an

Totul e-un vis elucubrant
Fără nicio şansă, cad în neant
Spre supremitate nu mai întind mâna,
o să dorm aici pentru totdeauna.

Ofilire

Îmi tremură-o petală
din sufletu'-ngheţat,
Căci vine iar o pală
de vânt de neîndurat.

Mai cade încă una,
Mă ofilesc uşor,
În mine vine iarna
Şi-un ger necruţător.

Cu simţul veştejit
şi ochii hipnotizaţi,
am degerat subit,
Nimic (nu) mai am azi.

Seva încet s-a scurs
prin găuri de canal
Suflarea mi-a apus
În chenarul hibernal.

Salturi mintale

Notele scânteiază violent
pe fundalul intim
şi aştept un gest ultim
din absentul prezent.

Paşi nesiguri lin mă poartă
spre sfârşitul-început
şi deschid albastra poartă
a noului debut.

Parfum sărat de evadare
pe acorduri de nebunie
inspir cu lăcomie
dorind o reluare.

Contemplu o liberă claustrare
şi valul din mare
îmi susţine mixurile
ingredientelor cerebrale.

Să colorez vise absurde,
să gust petalele pufoase,
vibraţia zilei care vine,
orizontul rece.

Să zbor sublim,
să levitez în spaţiul infim
al cărui creator sunt:
mintea, conştiinţa, propriul gând.

Orizont

Când privesc departe-n zare
se şterge din nepăsare,
nepăsarea de teluric,
căci contemplu ceva unic.

Libertatea crestelor de-azur
mă face profund să-ndur
claustrarea terestră,
viaţă-mi pe pământ funestă.

Mii de păsări norocoase
dau ocol sus, peste case,
peste văi şi peste munţi,
unde zeii îi asculţi.

Ochii-mi reţin stoluri-stoluri,
sufletul doar goluri-goluri
pentru că nu pot zâmbi
când ca ele nu pot fi.

Ştefan-Alexandru Megheş

Cu tine…



Cu tine-n gând eu sunt mereu
Şi-mi eşti tot mai aproape
Chiar de mi-e bine sau mi-e greu
Tu nu mă laşi deoparte.

Cu tine mult timp am pierdut
Dar nu îmi pare rău
Mi-aduc aminte la început
Scriam de dragul tău.

Cu tine-am fost încă de mic
Aşa…mai în secret.
Acuma, multe pot să zic,
Chiar dacă nu-s poet…

Cu tine voi lupta din greu,
Şi de ar fi să mor…
Căci vreau cu mine să rămâi
Pe culmea culmilor.

Cu tine-aş vrea să tot petrec
La orice bucurie,
Prin tine ochii să îmi trec
Iubită poezie!

Marina-Georgiana Pantazi



Ploaia

Plouă
Timpul parcă s-a oprit
Nu mai există început, şi nici sfârşit
Natura se descompune sub şiroaie
Cad lacrimi de înger, făptură bălaie
şi-i cerul greu sub povara norilor negri
şi vântul suflă rece printre copacii dezgoliţi…
Biciuind cu stropii reci în geamuri
Doar ceasornicul din odaie
Mai bate în cadenţa stropilor de ploaie.
E târziu, şi mi-s pleoapele grele
Se învălmăşesc în minte gândurile
E târziu, şi parcă muza nu-i acasă
Aş vrea să mai scriu, dar inspiraţia mă lasă.

Pastel de iarnă

Câmpul acoperit de vălul unei mirese rătăcite
Îşi întinde sub greutatea zăpezii oasele ostenite.
Cerul şi pământul s-au unit într-o îmbrăţişare eternă
Nimic nu întrerupe liniştea solemnă,
Decât un corb ce străbate cerul ameninţător
Şi croncăne cu zgomot sfâşietor.

Departe, în zare, un stejar se înalţă fantasmatic
Pe fundalul orizontului ca un axis mundi, mitic,
Ce parcă sprijină lumea întreagă în bolta sa seculară
Crengile-i par braţele lui Atlas, cel de odinioară.

Frigul paralizează întreaga suflare terestră
Natura pare desprinsă din era glaciară,
Vântul intonează un marş funerar,
Străbătând câmpul pustiit ca-ntr-un coşmar.

Apus de soare

Soarele se stinge dispărând în zare
Lăsând în urmă o explozie de culoare
Aşa cum rămâne fum…
Când sufli în lumânare.
Doar lumina din sufletul omului
Nu se stinge decât atunci
Când abisul aflat în spatele adevărului,
Efemeritatea se relevă crunt…
Şi atunci la fel ca flacăra lumânării
La fel ca soarele la apus
Omul dispare
Ca un cuvânt nespus…

Maria-Elena Pintea



N-am diacritice

Atâtea fire subţiri de aţă, de viaţă…
M-am cam dezorientat şi aşa m-am agăţat de o altă aţă, de viaţă…
Straniu rău de tot, m-am legat la ochi, dar fără pic de noroc.
Speranţa mea ce se ciocnea de sticla borcanului a zburat prin găurile capacului,
Şi cu degetele mele de nisip, degeaba m-am legat la ochi că tot prostie am găsit.
Nenorocul, noroc şi-a făcut bagajele după ce s-a terminat jocul.
Mâine am să mă leg la mâini, poimâine la picioare, apoi la ochi şi la cap.
Am să-mi izolez trupul pas cu pas, am să stau aşa până când prostia se va face praf
Şi-o să-mi cadă pe buze, iar la ultimul cuvânt prostesc de grotesc
Am să mă declar vindecată de normalitate.

Lucian Bolbea



Nebunii de la curte

A fost odată, mare şi bogată,
De mulţi muritori visată,
O prea frumoasă curte împărătească!
De prin meleaguri îndepărtate, nebuni de tot soiul au început să sosească...
Anii au trecut, şi, în scurt timp, a început să ofilească,
Pângărită de atingerea lor... nebunească...

Cred că v-am spus deja toată povestea. Dar aş fi prea egoist să nu împărtăşeşc cu voi, dragii mei, povestea unei curţi care din întâmplare, sau nu... este a mea. Dar nu, nu vă gândiţi că e vorba de o curte ca toate curţile. Nu... Doar v-am spus că e... împărătească! Şi ce e mai împărătesc, mai grandios, mai splendid, mai elegant şi mai de preţ decât propria ta persoană? Decât integritatea ei? Decât sănătatea ta, atât fizică cât şi psihică? Decât conştiinţa ta, liberă, neîncărcată de greutăţi şi inutilităţi? Aşa e... nimic!

Tot ce contează eşti tu ! Nu cred că se merită să strici minunăţie de Curte pe toate nimicurile şi pe toţi... nebunii. Nebunii ce, în toată nebunia lor, nu realizează că distrug un *Palat*, o *Grădină*, o... *Curte împărătească.*

Dar cine sunt aceşti nebuni? Oameni cu probleme psihice? Bufoni ai *Regelui* şi ai... *Reginei*? Care regină?...

Nu, oameni buni, nebunii sunt acele persoane cărora le îngăduiţi accesul la *Curtea* dumneavoastră. Îi numiţi *prieteni.* Le permiteţi să se apropie de voi, au cale liberă şi se plimbă nestingheriţi prin toate ungherele, toate cotloanele, holurile, sălile şi camerele *Curţii* voastre. Le daţi chiar şi un loc special în Ea...

Prieten... ce cuvânt ciudat în vremurile de azi. Apare neanunţat, neaşteptat, de nicăieri şi nu-ţi poţi da seama de îţi va fi *nebun* ori *Curtean*. Rişti atât de multe, primindu-l. Atât de multe... Viaţa pe care o aveai s-ar putea să nu mai fie la fel... Am vrut să spun *Curtea*...

De aceea, dragii mei, atât vă mai spun şi apoi, cu voia dumneavoastră, mă retrag: nu primiţi pe nimeni la voi la Curte! Nu riscaţi câtuşi de puţin! S-ar putea să regretaţi!...

Staţi de strajă la poartă, ridicaţi podul de la mal, vegheaţi de pe ziduri, întăriţi meterezele! Nu vă lăsaţi amăgiţi de miasmele aşa-zisei prietenii. Nu lăsaţi să pătrundă putregaiul în ziduri. În cel din urmă ceas, veţi fi amăgiţi. Vă veţi vedea propria *Curte* năruindu-se în faţa ochilor şi pe voi, exilaţi, pribegi în *pustietate*... amăgiţi... întristaţi... şi deznădăjduiţi. *Singuri*...

Eu nu am fost atent. Acum plătesc... Îmi văd *Curtea* în ruine. Ofilită. Vremea de mult i-a apus. Şi mie, la fel. Coroana stă căzută la picioarele mele. Nu mai am puterea s-o ridic. Acolo va rămâne veacuri de-a rândul.

Am ofilit. Vremea mi-a apus...

repere

SĂ NE-AMINTIM MAI DES DE EI!



Maria Cunţan, poetă de limba română, s-a născut în anul 1862. A colaborat la “Semănătorul”, “Convorbiri literare”, “Luceafărul”, “Flacăra”, “Sburătorul” etc.

Scrieri: “Poezii”, Orăştie 1901, “Poezii”, Bucureşti 1905, “Din caierul vremii” Editura “Minerva”, Bucuresti 1916, 2 volume.

Vom exemplifica printr-o poezie publicată în volumul I “Din caierul vremii”, pag. 205:

Nic Petrescu

LUI MIHAIL EMINESCU

Ne-ai încălzit ca razele de soare
Care deschid întâiul trandafir,
Poet erou al dragostei în floare,
Al chinurilor ei supus martir.

Apostol într-a neamului durere
Tălmacitor al vremilor ce vin,
Ce-ai dat avânt, lumină şi putere
Nu farmecele cântecului lin.

Luceafărul din zări îţi era frate,
Cu el ai dat pământului ocol,
Din flori de tei în plete scuturate
Tu ai făcut al visului simbol.

Din doină freamănt crunt de vitejie
Şi din satiră fulgere ce frâng,
Azi viaţa noastră ţi se-nchină ţie
Întreagă, pe când inimile plâng.

Cântăm încet şi faţa ne e udă
Ne pică lacrămile tot mai des,
Căci ai avut o soartă-atât de crudă...
Şi plângeam fiindcă nu te-am înţeles.

Retevoieştiul milenar (6)

(continuare din numărul precedent)

Prin această mutare a tăruşilor biserica s-a mai mărit cu încă 2-2,5 m în lungime şi în lăţime de jur împrejur.

S-au săpat şanţurile pentru temelia bisericii după planul realizat prin schimbare ţăruşilor şi în adânc, până unde s-a dat de un grind de bolovăniş (piatră). Când toate şanţurile au fost gata, s-au bătut pe fundul lor, cu berbecul, pari de stajar. S-a făcut aceasta pentru a preîntâmpina scufundarea zidurilor bisericii sau crăparea pereţilor, din cauza greutăţii zidurilor, având-se în vedere că locul un de s-a zidit biserica, este ceva mai jos decât în celelalte părţi ale satului.

După ce s-au făcut toate aceste pregătiri, s-a început zidirea ei, care după însemnarea făcută de Vasile, dascăl ot Retevoieşti, pe mineiul lunii aprilie, care zice: **„În ziua de 16 aprilie 1785, s-a pus piatra fundamentală şi a început zidirea bisericii".**

Bunicilor noştri li s-a povestit de bunicii lor şi ei ne-au povestit nouă că la zidirea bisericii au fost folosiţi ca salahori oameni din tot cuprinsul judeţului, cărora li se da drept plată pentru munca făcută numai câte o oca de mălai pe zi. Anul 1794 a fost un an secetos şi nu s-a făcut porumb şi secară nici în partea de câmp a ţării (Vlaşca şi Teleormanul), nu numai în aceste părţi ale judeţului.

Cele arătate mai sus s-au dovedit ca adevărate şi prin cele scrise de Iosif – logofătul popii Marcu – în însemnarea pe care a făcut-o, pe ultima pagină a mineiului pe luna mai, în care spune următoarele: **„În cursul anului 1795, a fost foamete mare, cum ferească Dumnezeu să mai fie, aşa cum a fost în Vlaşca, în zilele prea luminatului domn – Io Alexandru Moruzzi Voevod".**

Se spune că zidarii care au lucrat biserica, au avut lucrarea luată în antrepriză, urmând să primească drept plată suma cu care s-au învoit cu boierul să facă biserica după planul dat de boier şi după măsurătoarea făcută.

Cu toate că la începerea lucrărilor (săpatul şanţurilor) zidarii au observat acea schimbare a ţăruşilor, nu au îndrăznit să spună nimănui nimic, şi s-au apucat să sape şanturile după cum se găseau ţăruşii bătuţi în acest moment.

Au ţinut însă seama de zilele lucrate şi când au ajuns cu zidul deasupra ferestrelor, înainte de a începe bolţile, cu răbojul în mână au dovedit boierului că s-a schimbat planul făut de ei şi că ei au făcut până în acel moment toate zilele de muncă cât trebuia să facă la toată construcţia bisericii programată înainte de a se schimba ţăruşii, spunând că de acum înainte ei nu mai pot lucra până la sfârşitul construcţiei, până nu li se plăteşte şi pentru restul ce trebuie făcut.

La întrebarea aspră a boierului: – **„De acum înainte cine trebuie să vă plătească zilele muncite de voi?"** meşterii au răspuns: – **„Prea luminate boier, să plătească cine a mutat ţăruşii pentru a mări biserica!"** La aceste vorbe, boierul a zâmbit cu blândeţe şi înţelegerea a fost făcută. Fapt adevărat este că fondurie n-au ajuns (banii găsiţi) să se termine definitiv biserica, care a fost târnosită cu pictură neterminată. Numai altarul, tâmpla şi colţul ctitorilor au fost pictate, târnosindu-se şi aşa lipsită de multe odoare cu care se cădea să fie înzestrată o astfel de biserică mare.

După o altă însemnare făcută tot de dascălul **„Vasile"** reiese că biserica s-a târnosit într-una din duminicile de la începutul **lunii martie 1796**, deci după 11 luni de când s-a pus piatra fundamentală.

CTITORII BISERICII

Pe lângă figurile sfinţilor care se găsesc pictate în pronaos, pe peretele de la apus, de o parte şi de alta a uşii de ieşire din pronaos în tindă se găsesc pictaţi tot în temperă uscată ctitorii bisericii, care prin osteneala lor, au făcut să se ridice acest impunător locaş.

În partea de miază-zi a uşii, se vede pictat chipul velstolnicului **Scarlat Drugănescu**, având lângă el pe cei 5 (cinci) băieţi, începând cu cel mai mare, în dreapta – **Gheorghe** – proprietarul de mai târziu al satului Retevoieşti, care trecut şi el de ctitor, ca unul care a supravegheat mersul lucrărilor tot timpul cât s-a lucrat biserica. Apoi vin pe rând în ordinea vârstei, – **Constantin**, **Grigore, Dumitru** şi **Ion**. În partea de miază-noapte a uşii se vede pictat chipul soţiei sale, **jupâneasa Sultana**, având pe lângă ea tot în ordinea vârstei, pe cele 4 (patru) fete, începând cu cea mai mare, **Marica**, apoi în ordinea vârstei: **Joiţa, Iuliana** şi terminând cu cea mai mică, **Sultana**. Atât boierul Scarlat, cât şi soţia sa, ţin cu mâna dreaptă chipul bisericii care se găseşte pictat între ei, deasupra uşii.

În drepta şi în stânga grupului familiei ctitorilor, în chenare separate, se mai găsesc pictate, chipul unui bărbat şi al unei femei, fără alte lămuriri decât numai scris deasupra capetelor cuvintele: **„pan Ştefan şi jupân Marica"** iar în partea stângă se vede pictat tot un bărbat şi o femeie, care ca şi la acei din drapta au scris deasupra capului cuvintele **„pan Mihail, jupâniţa Zoiţa"**. După felul cum sunt pictate figurile jupâneselor seamănă cu cele ale ctitorilor. Se bănieşte că acei doi bărbaţi sunt soţii acelor două fiice mai mari ale ctitorilor, Marica şi Joiţa, avându-se în vedere că nu mai sunt trecute alte persoane, cu aceste nume în inscripţia de deasupra uşii de la intrarea din tindă în pronaos.

Chipul stolnicului Scarlat Drugănescu e plăcut la înfăţişare, înalt de statură, în jurul vârstei de 60 de ani, cu barba rasă, îmbrăcat în anteriu şi în giubea cu piei albe şi cu guler de samur, haine orientale potrivit timpului în care a trăit. Şi băieţii au tot acelaşi fel de haine ca tatăl lor.

Chipul jupânesei Sultana este tot un chip plăcut la înfăţişare, în jurul vârstei de 50-55 ani, având îmbrăcămintea la fel cu a celorlalte soţii de boieri din acele timpuri. Capul îi este acoperit cu o maramă subţire. Cele patru fiice şi cele două jupânese din dreapta şi din stânga

grupului familiei Drugănescu au tot acelaşi fel de îmbrăcăminte ca jupâneasa Sultana.

În partea dreaptă a acestor figuri ale ctitorilor, după figura jupânului Ştefan, pe un fond albastru frumos, în chenar separat, se vede figura unei doamne îmbrăcată în costum apusean după modelul timpului în care a trăit, cu o fustă cu mai multe volane mari, cu cap descoperit. Este chipul proprietăresei satului din anii 1840-1863, **doamna Zoe (Zinca) polcovnic Grecov, năcută Gheorghe Drugănescu**. A fost trecută şi ea ca ctitor al bisericii, pentru că în anul 1859, a rezidit tâmpla bisericii care se croise din cauza cutremurului de pământ din anul 1849, şi a pictat biserica care rămăsese nepictată de la zidire.

După inscripţia nouă pusă în anul 1795, se vede că actuala biserică a fost făcută **prin osteneala** boierului Scarlat Drugănescu **şi nu cheltuiala lui**. Din acestă exprimare reiese că, în parte, pot fi adevărate cele spuse în legendă, potrivit căreia banii cheltuiţi pentru zidirea bisericii nu au fost ai boierului Scarlat Drugănescu, ci banii care s-au găsit de Bărbucă.

Pentru a nu se irosi nimic, la contrucţia actualei biserici a fost utilizat materialul care s-a găsit bun în vechea biserică (cărămidă, stâlpi de piatră ce se găsesc la uşa de la intrarea de afară în tindă, tocurile de piatră de la ferestre etc.)

Stolnicul Scarlat Drugănescu îi socoteşte tot pe ctitorii bisericii vechi de ctitori şi la biserica nouă, mutând şi zidind la vedere, pentru a fi menţinută mai departe în timp inscripţia bisericii vechi din anul 1516.

Tot în acest scop se arată şi în pisania pusă în anul 1795, care este aşa de frumos compusă: – **„Ziditu-s-a acest sfânt locaş Dumnezeesc... prin osteneala dumnealui Scarlat Drugănescu velstolnic.”**

Cititnd mai departe inscripţia: **„puindu-se hramul Sfânta Treime şi Adormirea Precistei, ce a fost la biserica cea veche ce o au stricat, fiind veche din domnia dulcelui şi bun creştin „Io Neagoe-Sârb-Voevod”, cu leat de la Adam 7024, iar de la Hristos 1516, zidită de răposaţii în neamul dumnealor Vlacul Stolnic şi Vlaicul Velic logofăt, zidindu-se nouă întru pomenirea dumnealor”.**

Pentru zidirea din nou, după cum sincer mărturiseşte în pisania nouă, s-a făut numai **prin osteneală** de către Scarlat Drugănescu, **pomenirea** de care se vorbeşte la sfârşitul pisaniei, **se raportează tot la ctitorii bisericii vechi, Vlacul stolnic şi Vlaicul mare logofăt.** Prin aceste menţiuni se dovedeşte ca adevărată, cel puţin în parte, povestea cu găsirea banilor.

Oricare ar fi adevărul, din această legendă care datează numai de 180 ani, fapt sigur este că această biserică este zidită cu cheltuiala tot a lui Vlacul stolnic şi a lui Vlaicu mare logofăt, împreună şi cu ceilalţi ctitori care sunt arătaţi în pisania de la 1516 şi apoi rezidită prin osteneala stolnicului Scarlat Drugănescu, a soţiei sale Sultana şi a fiului lor Gheorghe care a supravegheat lucrul făcut la biserică, de la început şi până la sfârşit (1795-1796).

NR: textul redat a fost selectat de Vasile Dorin Ghilencea, fiu vrednic al comunei, din cartea învăţătorului Vasile A. Popescu, "Biserica din Retevoieşti – jud. Argeş", cu încuvinţarea dnei Adela Păunescu, fiica autorului.

Eveniment editorial

Pe data de 2 martie 2015 a avut loc la Centrul Cultural Piteşti un eveniment editorial "cu totul special şi de suflet", aşa cum s-a exprimat doamna director al acestei prestigioase instituţii, Carmen Elena Salub. Medicul veterinar, poet Adrian Mitroi şi-a lansat primul volum de poezii intitulat sugestiv "Călător pe drumul vieţii". Acesta a fost chiar un debut editorial pentru poetul iubitor de frumos şi literatură.

Poetul Adrian Mitroi este membru al Ligii scriitorilor români şi de expresie română de pretutindeni-Filiala Argeş, condusă de scriitorul Vasile Dorin Ghilencea, şi a debutat în a publica poezii în revista "Carpatica", revistă trimestrială a Ligii Scriitorilor din Argeş.

Au fost prezenţi, pe lângă doamna director, şi domnul Nicolae Cosmescu, redactorul şef al revistei "Carpatica", domnul Marius Chiva, redactorul şef al revistei "Restituiri", domnul Aurelian Roman, doctorul în istorie Marian Toma, poeta Daniela Voiculescu, studenta la litere Liliana Jugănaru, soţia poetului, mama poetului, prieteni, un numeros public.

Prima apreciere despre acest volum a fost făcută de domnul Cosmescu. Acesta a exprimat un *laudatio* şi despre poetul Adrian Mitroi, amintind diplomele primite anterior de poet.

În continuare a vorbit soţia autorului, care şi-a exprimat părerea despre demersurile culturale ale soţului, încurajându-l pentru volumele viitoare.

Au mai luat cuvântul domnul Aurelian Roman, domnul Marius Chiva şi domnul doctor în istorie Marian Toma. Aceştia au făcut aprecieri pozitive în ceea ce priveşte poezia cu ritm şi rimă de tip clasic la care apelează autorul pentru a ataca temele majore ale vieţii: ireversibilitatea trecerii timpului, omul muritor, dragostea, norocul, soarta, lupta pentru supravieţuire etc. Domnul Marian Toma a relatat: "Lansarea unui volum este similară unui salt în gol de la mare altitudine" şi "Din momentul în care l-aţi lansat, acest volum nu vă mai aparţine!".

Autorul a prezentat-o publicului pe domnişoara Alice Cristiana Tisanu, absolventă a Liceului de Artă "Dinu Lipatti", creatoarea graficii acestui volum şi cu care, ne mărturiseşte autorul, va colabora în continuare pentru următoarele volume.

Pe parcursul evenimentului, poeta Daniela Voiculescu şi studenta Liliana Jugănaru au citit din volumul proaspăt lansat.

Evenimentul s-a încheiat cu oferirea de cărţi cu autograf de către poetul Adrian Mitroi.

Liliana Jugănaru

Noi, în sezonul pomilor în floare



Centrul Cultural Piteşti a programat o oră de “lectură din cărţile prozatorului Ionel Dincă”. Un veritabil regal pentru spirit,… dar şi pentru ochi...



Savurosul umorist Ionel Dincă, încântând din nou publicul prezent la întâlnirea lunară cu Cenaclul “Armonii carpatine”.



Invitată la sărbătorirea Zilei naţionale a Greciei, revista “Carpatica”, prin vocea redactorului-şef, a adresat un călduros salut comunităţii elene din Argeş.



Unul dintre evenimentele majore al activităţilor noastre din acest anotimp a fost lansarea volumului de debut al lui Adrian Mitroi. Aşteptăm urmarea...
În stânga şi dreapta poetului, soacra şi soţia acestuia.



Fără nicio îndoială, Cenaclul din luna martie a beneficiat de cea mai selectă şi competentă participare de până acum, la un asemenea eveniment. Printre cei prezenţi s-au aflat şi mulţi seniori ai culturii din perimetrul argeşean.



Onoranta sarcină de-a lansa noul număr al revistei nu-i putea reveni decât directorului-fondator al acesteia. Lansare strecurată cu abilitate printre nesfârşitele elogii aduse de romancierul V.D. Ghilencea... vieţii la ţară!!



Premiile Anului editorial 2014

EDITURA NAPOCA NOVA

Editura NAPOCA NOVA

conferă

PREMIUL

PENTRU

CARTE BIOGRAFICĂ

Domnului **VASILE DORIN GHLENCEA**,

autor al cărţii

„Trecând prin târgul vieţii”

Cluj-Napoca, 28 martie 2015

Voichiţa Vereş, director

Maestrul Vasile Ghilencea nu putea scăpa “netaxat” de editura Napoca-Nova, care i-a acordat diploma de premiant pentru cartea “Trecând prin târgul vieţii”.



Cenaclul “Armonii carpatine” din luna aprilie a fost unul inedit sub mai multe aspecte. Poate de aceea a fost şi atât de atrăgător.

Utilitatea publică a L.S.R. Argeş

în perioada 2012-2014

CĂRŢI PUBLICATE:

2012-Matrioşca – Steluţa Istrătescu
2012-Stropi de înţelepciune – Romel Stăncioiu
2012-Destine de campioni – Nicolae Cosmescu
2013-Când se încurcă iţele – Ion Dincă
2013-La marginea dimineţii – Vasile Dorin Ghilencea
2013-Deceniul lui Fangio – Nicolae Cosmescu
2013-Epigrama-floarea poeziei (vol. 2) – Nicolae Petrescu
2013-Mari gânditori sau mari arhitecţi ai umanităţii – Romel Stăncioiu
2013-Epigrama-floarea poeziei (vol. 3) – Nicolae Petrescu
2013-Pagini alese – Mihail Ghiţescu
2013-Dunărea albastră – Steluţa Istrătescu
2014-Fărâme de gânduri – Aurelia Corbeanu
2014-Ancoră... în adevăr – Octavian Bretan
2014-Nod marinăresc – Daniela Voiculescu
2014-Iedera albă – Daniela Voiculeacu
2014-Egor, o iubire fără nume – Maria Vâlceanu
2014-Albumul fără nume – Maria Vâlceanu
2014-Trecând prin târgul vieţii – Vasile Dorin Ghilencea
2014-Lecţia de istorie – Constantin Vărăşcanu
2014-Marcus Tullius Cicero – Romel Stăncioiu

(61 de titluri diferite, având ca autori membrii LSR Argeş, se găsesc la Biblioteca Judeţeană Argeş)

LANSARI DE CARTE – la Centrul Cultural Piteşti şi Biblioteca Judeteana Argeş

"CARPATICA" – revistă literar-artistică (**format print**) - apariţie trimestrială, începând cu 2012; existentă şi **pe site-ul Centrului Cultural al municipiului Piteşti**.

- în 2012 a primit Premiul special al Editurii Napoca-Nova

CENACLUL LITERAR al revistei "Carpatica" (**lunar, la Centrul Cultural Piteşti**)

BLOGUL L.S. Argeş (**peste 28000 de vizite din 57 de ţări de pe toate continentele**), în 2013-2014

EXPOZIŢII DE CARTE, organizate la Biblioteca Judeţeană Argeş, în 2013-2014

PREMIILE ANUALE ALE REVISTEI "CARPATICA", începând cu 2013

PREMII obţinute de membrii filialei:

2012 – Premiul Ligii Scriitorilor din România, secţiunea Epigramă: **Nicolae Petrescu**
2012 – Premiul Ligii Scriitorilor din România, secţiunea Monografie: **Nicolae Cosmescu**
2013 – Premiul Editurii Napoca-Nova, secţiunea Eseu: **Nicolae Cosmescu**
2014 – Premiul Opera Omnia al Uniunii Epigramiştilor din România: **Nicolae Petrescu**
2014 – Marele Premiu al Festivalului umorului „Constantin Tănase", de la Vaslui, şi medalia „Doctor Umoris causa": **Nicolae Petrescu**, pentru trilogia „Epigrama – floarea parfumată a literaturii"
2014 – Premiul Editurii Napoca-Nova, pentru "carte biografică": **Vasile Dorin Ghilencea**

DEBUTURI LITERARE (persoane din afara L.S.R. Argeş), datorate revistei "CARPATICA" şi Cenaclului acesteia:

-Ana Iunker
-Bogdana-Elena Simionescu
-Alin Văduva
-Maria Foneca
-Adrian Mitroi
-Adelina Dincă
-Maria-Amalia Ghilencea
-Marcel Tudor